

Олександр Есаулов

КАНІКУЛИ ДЛЯ ІНФОРМИ

Дитячий світ

Олександр Есаулов
Канікули для Інформи

«Фолио»

2013

Есаулов О. Ю.

Канікули для Інформи / О. Ю. Есаулов — «Фолио»,
2013 — (Дитячий світ)

У принцеси Інформи канікули, і бажає вона їх провести в нашому, фізичному, світі. Випадково про це узнає хакер Костя. Зі своїми друзками він вирішує викрасти принцесу. І це їм вдається! Але невже принцеса нічого не зможе зробити заради власного звільнення? І невже Сергійко та його друзі нічого не вдіють, щоб допомогти принцесі? Чи зможуть друзі протистояти злому вірусу Макровіру, який підключається до цієї справи? І взагалі, чим закінчиться ці дивовижні канікули принцеси Інформи?

© Есаулов О. Ю., 2013

© Фолио, 2013

Содержание

Розділ 1	5
Розділ 2	9
Розділ 3	13
Розділ 4	19
Розділ 5	23
Розділ 6	27
Розділ 7	30
Розділ 8	34
Розділ 9	39
Розділ 10	44
Конец ознакомительного фрагмента.	48

Олександр Есаулов

Канікули для Інформи

Розділ 1

Не може бути!

Костик лазив Інтернетом, заглядаючи в чужі комп'ютери, стрибаючи з сайту в сайт, зламуючи паролі, розкидаючи підслухки й підглядки, підкидаючи кому вірус, кому черв'ячка. Костик був хакером і пишався цим.

– Я – комп'ютерний романтик! – казав він друзям. – Від мене нічого не сховаєш! Чому? А тому, що я у сто разів розумніший та хитріший за всіх цих бельбасів юзерів! Тому, що мені подобається залазити туди, де мене ніхто й ніколи не чекає. І якщо хтось ловить кайф від крутого бойовика або від дівочого поцілунку в щічку, то я – від зламаного паролю або класно написаного вірусу. Ось так-то, добродії юзери, – говорив він і розвертався в обертовому кріслі обличчям до екрана, і пальці його починали пурхати над клавіатурою із заavidною спритністю.

В один з таких вечорів, коли Костикові ніхто не заважав і він з насолодою займався своєю улюбленою справою – підгляданням та підслуховуванням по чужих комп'ютерах, – до нього прийшло повідомлення від однієї підслухки, що була встановлена на чиємусь комп'ютері; він навіть до ладу не пам'ятав, а якщо точніше, то й не знав, на чиєму. Підслухка переслала йому кілька листів.

Лист 1

Привіт, Сергійку!

А може, краще називати тебе «Ваша Величносте Серж Перший»? Адже корону з тебе ніхто не знімав, чи не так? У мене зараз відпустка. Ну, нехай не відпустка, у принцес відпусток не буває. Назвемо цей час канікулами. Тато дозволив мені відпочивати цілих два тижні! Адже принцеси теж мають потребу у відпочинку, як ти вважаєш? Він дав мені слово честі, що відправить на будь-який курорт, який я тільки захочу. Коли я сказала, що хочу відпочити у фізичному світі, то мені довелося ловити його щелепу – вона мало не впала на підлогу. Тоді я нагадала йому про слово честі, і він замислився. Надовго. Думає і дотепер. А я хочу подивитися ваш світ, а якщо чесно, то й не проти побачитися з тобою. Скучила. Яка у вас погода? Що в цьому сезоні вдягають?

До зустрічі.

Принцеса Інформа.

Лист 2

Привіт, Інформо!

Погода в нас гарна, а до того ж – канікули. Якщо бажаєш побачитися, то не тягни з від'їздом: за два тижні я їду з батьками на море. Чи бачила ти коли-небудь море? Воно класне. Велике та блакитне. А коли сонце, то воно іскриться, наче новорічна ялинка. Я теж за тобою скучив. Передай Великому Процесору, Хазяїнові та Володареві Заекрання, Жорстких Дисків,

Чипів та Числень, щоб тебе відпустив. А носять у нас, як і торік, джинси та футболки різних кольорів з англійськими написами. Правда, бувають написи українською та російською теж.

Моя величність Сергійко.

Лист 3

Ура! Тато мене відпустив! Правда, він поставив умову, щоб зі мною були Чипсет та Дроник. У якості охоронців. Чи не можеш ти порадити який-небудь готель, щоб ми могли дотриматися протоколу? Бажано, не дуже далеко від тебе. А яких кольорів футболки?

Принцеса Інформа.

Лист 4

Це здорово, що Великий Процесор відпустив тебе до нас. Я подивився довідник, а потім прогулявся по Києву. Мені сподобався готель «Діряве небо». Це на Подолі, неподалік від центра міста. Тобі сподобається. Я живу в іншому районі, але їхати до мене зручно, хвилин двадцять на метро. Готель невеликий, але гарний. Що правда, до самого готелю мене не пустили, сказали: гуляй, хлопчик. Це означає, що охорона там на висоті.

Скажи, коли і де тебе зустрічати? Футболки носять різні, але ти не переймайся, одягай що є.

Моя величність Серж Перший.

Лист 5

Сергійку, можна ми вікно переходу зробимо у тебе на компі? Більше ніде. Зупинимось в «Дірявому небі».

Принцеса Інформа.

Лист 6

Звісно.

Сергійко.

Прочитавши ці не зовсім звичайні листи, Костик замислився. Що за принцеса з таким дивним ім'ям? І що за Великий Процесор? Десь він це вже зустрічав... Тільки де? І Процесор там був, і Чипсет, і навіть Сергійко. Костя потер потилицю. Пішов на кухню, взяв з холодильника пляшку холодної мінералки, налив склянку. Вода приємно остудила. І тут він згадав! Ну звичайно ж! Ця книжка... Як же вона?.. Ось! «Антивірус»! Тиждень тому він відібрав її у дітлахів на пляжі, а потім і сам зачитався – прикольна така історія... Там це все було. Але це ж дитяча книжка, вигадка, одним словом – казка... А тут реальна пошта. Щось тут не стикується, слово честі!

Отже, це була не вигадка? Отже, хтось написав під виглядом вигадки чисту правду? Але ж це справжня маячня...

Костик знову вп'явся в екран. Готель «Діряве небо» він чудово знав, тут ніякою вигадкою навіть і не пахло: його колишній однокласник, з яким він дотепер приятелював, працював у цьому готелі помічником адміністратора, допомагав тягати багаж клієнтам, викликав таксі, проводжав у номери, словом, був старшим серед молодших. Звали колишнього однокласника Георгієм, а Костя кликав його Герич. Готель був не з дешевих, це Костя знав точно. Простим людям туди не поткнутися! На зарплатню столяра або муляра в такому готелі не пошикуєш... Найдешевший номер за добу, певно, коштує стільки, скільки цей муляр заробляє за місяць, а може, і ще більше!

Костик витяг з барсетки мобільник та набрав телефон приятеля.

– Геричу, привіт! Ти сьогодні працюєш? Ага... Слухай, старий, треба погомоніти. Ну... А зараз і під'їду... Пиво холодне знайдеться? За кермом? Та ж я не за кермом... Жартую... Ні – значить ні. Гаразд, я виїжджаю.

Костик швиденько зібрався та вискочив на вулицю. Вечоріло. Денна спека вже попустила, але вечірня прохолода ще не настала. Так, щось середнє... З розгону ускочивши в маршрутку, Костик поїхав убік метро «Нивки», там притьмом угвинтився в натовп, що рухалася до входу в метро. На поверхню виринув лише на Подолі, перебіг площу і зайшов до прохолодного сутінкового холу готелю.

– Куди? – на зустріч Кості вийшов рослий вибивала-охоронець з голеною головою.

– Це до мене! – здаля привітально замахав Костику Герич. – Зачекай трохи, я зараз.

Охоронець одразу перестав звертати на Костю увагу, а той сів у глибокий м'який фотель та з цікавістю почав вивчати хол, розм'якнув від приємної прохолоди кондиційованого повітря. Герич звільнився хвилин за десять, підбіг до друга та присів поруч на краєчок крісла.

– Вибач, старий, давай швиденько. Сам розумієш, робота...

– Герич, я тобі розповім одну неймовірну історію. Тільки ти не пихкай, а уважно вислухай. А пихкати будеш потім, добре?

Костик дістав з барсетки роздруковані на принтері аркуші і дав їх Геричу, а потім доповнив прочитане розповіддю про книжку «Антивірус».

– Книжку я знайду на Петрівці. Треба перечитати, хоч я і вийшов з цього віку, але ти бачиш, яка придибенція виходить...

– Слухай, Костю, ти, раптом, у дитинство не впав? – Герич дивився на друга з неприкритою іронією.

– А це тобі не докази? – Костик струснув у повітрі роздрукованими сторінками.

– Та я тобі таких понавигадую цілу купу!

– Не заперечую, але навіщо? Поясни, навіщо мені влаштовувати тобі такий розіграш? Чи сьогодні перше квітня?

Герич замовк, обмірковуючи слова Кості.

– Ну, припустимо, що це все правда, але ти тут яким боком?

– Та ти що, Геричу, і справді не в'їжджаєш? Та якщо цю Інформу умикнути й надавити на батечка, тобто Великого Процесора, уявляєш, які це бабки? З ним можна взяти будь-який банк, та що там банк... Мінфін за зябра взяти й півбюджету країни витрусити! Він же в будь-який комп'ютер, будь-який пароль, будь-який код... як додому... Одномоментно! Це ж повний атас!

– Так ти що, пропонуєш вкрасти принцесу?

– Ну!.. Вона поселиться у вашому «Дірявому небі», а ми її отут і злапаємо... А потім батечкові на відому адресу мило: вельмишановний Великий Процесоре, ви вже будьте люб'язні, зорганізуйте перерахування з банку «Безрозмірний кредит» до банку «Вічні борги» грошей не міряно, не лічено... А з того банку в інший банк, а по-тім ще пару перерахувань, щоб кінці заплутати, та й усе... А як що батечко відмовиться, то ми його доцю де-небудь біля магніту потримаємо.

– Це ще навіщо?

– А щоб ще більше намагнітилася! До повного невпізнання! Зрозуміло? Хіба ти не знаєш, що записи на магнітних носіях не рекомендується тримати біля магнітів? Можуть зіпсуватися... А вона ж не жива людина, вона ж віртуальна! Їй магніти зовсім ні до чого...

– Ну... Ти чувак... Тільки ми з тобою вдвох таку операцію не подужаємо. Треба ще кого-небудь до себе пришвартувати. Ти ж читав, що у принцеси двоє охоронців будуть – Чипсет і... як там другого... Спостерігач потрібний? Водила? Бійці, які руки крутити будуть? Усього чоловік п'ять треба, не менше.

– Чим більше учасників, тим менше частка кожного – це ж абетка!

– Косько, не мороч голову. Замість двох лимонів качнемо з банку п'ять. Яка різниця цьому Процесору, скільки грошей він ліворуч направить? Жоден слідок зі своїм кримінальним кодексом при всьому своєму бажанні та службовій запопадливості в Заекранні його не дістане. У нього недоторканність крутіша за депутатську! Можна сказати, абсолютна!

– Твоя правда! Ну то що, можна вважати, що ти у справі?

– А то! В мене є пара знайомих відморозків, тупі, наче валянки! Їх можна взяти. Ніяких питань з їхнього боку, я гарантую. У них для такого поняття, як питання, просто мізки не доросли. По копійці кинемо, задоволені будуть. Ну, і цього йолопа, – Герич кивнув у бік вибивали-охоронця. – За гривню удавиться! Нещодавно в нашої кицьки «Віскас» відібрав і злопав! Слово честі, сам бачив! Банку консервну забрав і ложкою на обід виїв! Гаси світло! До того ж, у нього мікроавтобус є, старенький правда, та нам яке діло? Головне, щоб їздив, еге ж?

– Тоді, Геричу, ти в деталі нікого не посвячуй, а так... «Можна заробити, та й годі». Будуть питати, скільки, кажи, що по штуці баксів. Що робити – потім пояснимо, зрозуміло? За законом тут ніякого криміналу немає: дівчисько і не людина зовсім! У неї ніко-го тут нема, тому заяву писати нікому, та й про що? Ну, а Сергійко той, що з листів, як я зрозумів, пацан ще зовсім, ми йому носа одразу прищемимо! І взагалі, ти тут нашорош вуха! Як тільки з'явиться ця принцеса, одразу мені на мобілу телефонуй, а я доки підшукаю місце, де її можна буде потримати пару днів, поки ми до її батечка достукаємося. Згода?

– А то...

І друзі, склавши план справжнісінького жакливого злочину, спокійно розійшлися: Герич тягати валізи, а Костя й далі лазити по чужих комп'ютерах.

Розділ 2

Незвичайні гості

Сергійко з нетерпінням поглядав на годинника. О десятій ранку через його комп'ютер у фізичний світ мали переправитися Інформа, Чипсет та Дроник. Сергійко спеціально обрав такий час, аби вдома не було ні тата, ні мами. Спробуй потім поясни батькам, хто ці незвичайні гості та звідки вони взялися?

Як Сергійко не очікував на момент переходу, а однаково прогледів. Уп'явшись в екран монітора, він не помітив блакитної хмаринки, яка впливля з-під столу. Стелячись уздовж плінтуса, хмаринка облетіла кімнату. Переконавшись, що в ній нікого нема, хмаринка під дверима прослизнула до коридору, не поспішаючи облетіла все помешкання і тільки потім перетворилася на невеличкого хлопця. Це був блазень Великого Процесора Дроник. Він народився й ріс у Заекранні нормальним хлопчиком, поки на узліссі, де він пас корів, у нього не потрапила блискавка. Опісля цього в Дроника з'явилися надзвичайні здібності, однією з яких було вміння переходити у формат чистої цифри. Почувши про незвичайні можливості хлопчика, Великий Процесор узяв його до себе в палац і влаштував учитися в придворну школу. Спочатку Дроник був королівським блазнем, забавляючи Хазяїна й Володаря своїми надзвичайними здібностями, але згодом з простого блазня перетворився на одного з найвідданіших і найрозумніших помічників.

Отже, Дроник виник посеред Сергійкової кімнати та неголосно кашлянув. Сергійко круто повернувся у кріслі.

– Дронику! А коли ти?.. Я й не помітив зовсім! Знову твої фокуси! – Сергійко радісно посміхався старому другові.

– Ні, Ваша Величносте, це ваша неуважність... Ви вже вибачте, але я все роблю згідно з наказом Великого Процесора. Спочатку огляд, а тільки потім наше вам «здрастуйте», – Дроник теж не зміг стримати радісної посмішки.

– Дронику, ти називай мене нормально, добре? Який я тут «Ваша Величність»? Мене хлопці задражнять. Називай просто Сергійком, згода? – і простягнув руку блазневі.

– Як накажете, Ваш...

– Дронику!

– Добре, добре... Але до цього треба звикнути, – і Дроник, правда з обережністю, потиснув руку, як рівному, колишньому королю Глюкландії.

Після обміну рукостисканням Дроник попрохав:

– Сергійку, можна мені до комп'ютера?

Хлопець, не кажучи ані слова, поступився своїм місцем. Дроник сів за клавіатуру, швидко набрав і відправив електронного листа.

– Тепер чекаємо.

Обидва не відривали погляду від монітора. Через кілька хвилин екран покритися срібними брижами і з нього вилізла... голова! Сергійко придивився.

– Отакої...

У голови кліпнули очі.

– Чипсете! – нарешті отямився Сергійко. – Чипсете, друже! Як же я радий тебе бачити! Чипсет був першим помічником та дворецьким Великого Процесора.

Голова посміхнулася та спитала:

– Дронику, як тут? – а потім привіталася: – Радий вас бачити, Ваша Величносте!

– Усе в порядку, можна переходити, – промовив Дроник.

– І цей туди ж... Не називай мене «Ваша Величність»! Тут я просто Сергійко!

Очі глумливо подивилися на хлопця.

– Не кажіть дурниць! Як це принцеса Інформа, дочка й спадкоємиця Великого Процесора, Хазяїна та Володаря Заекрання, Жорстких Дисків, Чипів і Числень, може прийти в гості до простолюдина? Ти що, не розумієш? Це неприпустиме порушення протоколу! Вчи тебе, вчи...

Зненацька голова сіпнулася та зникла, а замість неї в моніторі з'явилася голівка дівчини з волоссям світло-золотавого кольору, що вилося великими локонами.

– Інформо! – радісно вигукнув Сергійко.

– Сергійку! Не слухай ти цього дурня...

Інформа напружилася і поруч з головою просунула руку.

– Та допоможи чи що... Теж мені, кавалер... Бачиш, дамі незручно!

Враз почервонілий від зніяковілості, хлопець обережно взяв принцесу за долоню та потягнув на себе.

«Яка ж вона віртуальна, якщо долонька в неї така тепла та м'яка?» – подумав Сергійко, допомагаючи принцесі переходити у фізичний світ. Інформа важко протискувалася крізь екран монітора.

– Не міг екран ширше завести, – жартівливо дорікнула вона Сергійкові.

Нарешті принцеса повністю опинилася в кімнаті. Вона обтрусилася, окинула швидким поглядом кімнату в пошуках дзеркала і, нічого не знайшовши, поправила зачіску навпомацки. Доки принцеса займалася своїм зовнішнім виглядом, з екрана вилетів Чипсет. Зробивши короткий перекид, він усе ж таки не зміг ухилитися від зустрічі з одержною шафою. Бумс! – пролунав глухий удар.

– Уф! – коротко скрикнув Чипсет. – Понаставили тут...

– Атож, Сергійку, покої в тебе не зовсім... тобто, не дуже королівські, – докинула принцеса.

– Та вже які є, – майже образився хлопець.

– Та все гаразд, не бери в голову. Ну, здрастуй, Ваша Величносте! Я вважала, що у фізичному світі королі живуть краще!

– О, принцесо... – посміхаючись, Сергійко вклонився їй жартівливо потряс перед собою рукою, наче якийсь придворний. – Тільки знаєш, Інформо, тут краще без титулів. Хоч це і порушення протоколу, зате цікавих буде менше, а то життя не дадуть, згода?

– Нехай... А ти, начебто, і не радий мене бачити?

– Та ти що?! Я просто це... ну... розгубився. Ти стала такою... такою... – у Сергійка навіть не вистачило слів сказати, якою стала принцеса за той час, доки він її не бачив.

– Якою?

– Ну...

– То якою? – вимогливо запитала Інформа, навіть каблучком пристукнула. Хоча прекрасно знала, якою вона стала. Дзеркал у Головному палаці достатньо, і заглядала вона в них разів двадцять на день, та й компліментів від придворних при кожній зустрічі вистачало з надлишком, але їй хотілося почути що-небудь приємне саме від Сергійка.

– Це... класною... – нарешті вимучив з себе остаточно зніяковілий хлопець. – Ні, – немов у вир головою раптом кинувся він, – гарною! Я кращої дівчини в житті не зустрічав!

– Отож-бо! – Принцеса зненацька обійняла Сергійка та поцілувала в щоку. Хлопець від несподіванки немов одерев'янів і залився яскравим рум'янцем.

– Ну, показуй свої покої, – попрохала Інформа.

– А що їх показувати, – укотре за останні кілька хвилин зніяковів Сергійко, – це й є мої «покої». Я в них живу. Йдемо, – він узяв принцесу за руку й повів показувати квартиру. У його розумінні це була цілком нормальна трикімнатна квартира. Багато хто з його друзів жили гірше. Але ніяка міська квартира не може, звичайно, зрівнятися з королівським палацом.

– Це кухня. Тут ми готуємо їжу й обідаємо. А отут сплять мама з татом... А це велика кімната, тут ми дивимосся телевізор і приймаємо гостей. От і все...

– А... – принцеса хотіла запитати про прислугу, та зрозуміла, що це буде недоречним і закрила рота. – Зрозуміло...

Тим часом з монітора вивалилося кілька сумок і валіз. Нарешті звідти ж висунулася рука, на витягнутому пальці якої висіла витончена дамська сумочка білого кольору, а слідом за рукою показала голова, що належала, як виявилось, самому Великому Процесору.

– Здрастуй, Сергію! – посміхаючись, привітався він. – Доню, – сказав він принцесі зовсім по-домашньому, – ти забула свою сумочку. Сергію, ти вже отут доглянь за нею. Чипсете, Дронику, ну й ви очей з принцеси не спускайте, я сподіваюся на вас. Щасливо вам усім відпочити. Сергію, ти не повинен соромитися, витрати на твій відпочинок внесено до королівського кошторису, ти зрозумів? Принцесо!

Інформа слухняно підійшла до батька, і Великий Процесор поцілував її в чоло.

– Доню, будь обережною та розсудливою, це все ж таки не Заекрання. Слухайся в усьому Чипсета та Сергія. Щасливо вам усім відпочити, вікно закриваю. До зустрічі!

Великий Процесор зник, екран монітора знову став нормальним, наче нічого незвичайного щойно в кімнаті і не відбувалося.

– Інформо! Може, чаю або кави? Хлопці, ви як? – запропонував Сергійко.

Принцеса подивилася на Чипсета, а той вирішив одразу взяти ситуацію під свій контроль:

– Сергію, я вважаю за найкраще одразу поселитися в готелі. Як дістатися в це саме «Діряве небо»? До речі, що за дивна назва?

– Не знаю, – знизав плечима Сергійко, – певно, за для реклами. Ось ти звернув увагу? Й інші теж... От і спрацювала назва!

За півгодини у прохолодному холі готелю «Діряве небо» задзвеніли мелодійні дзвіночки, зачеплені вхідними дверима. У хол увійшли четверо зовсім молодих людей: гарна, струнка дівчина і троє хлопців.

– Куди? – ліниво загородив дорогу лисий плечистий охоронець-вибивайло.

– Ми хочемо тут поселитися, – суворо сказав той, що був з «метеликом».

Вибивайло зробив крок убік, і вся компанія рушила до стійки адміністраторки. На склі, що відокремлювало неприступну адміністраторку від залу й відвідувачів, які на кілька хвилин опинялися в повній її владі, чорною фарбою було написано: «Reception».

– Ваші паспорти? – суворо сказала адміністраторка.

– Які па... – хотіла перепитати принцеса, але Сергійко, смикнувши за руку, не дав їй досказати.

– У багажі паспорти... Ага...

У цей час у хол заглянув таксист:

– Агов, багаж забирати будете? Скільки чекати можна? У мене ж час – то гроші.

Одразу десь збоку вистрибнув один, невисокий на зріст, у фірмовій бордовій курточці і кашкеті з жовтим написом на темному тлі «DIRYAVE NEBO».

– Один момент... Прошу не хвилюватися... – зачастив невисокий. – Зараз доставимо якнайкраще...

Невисокий спритно, немовби шкідливий кіт, що втікав від віника господарки, шаснув у щілину, яка утворилася між таксистом та дверима, і зник на вулиці. Сергійко підійшов до Чипсета і прошепотів йому на вухо:

– А паспорти у вас є?

– Я не знаю, що це таке, але зараз будуть, – спокійно відповів Чипсет.

– Тобто як це? – здивовано звів брови Сергійко.

– Дроник займається.

Сергійко озирнувся. Дроника справді ніде не було видно.

– А де... – хотів він запитати, але Чипсет твердо взяв його за руку, і Сергійко замовк. Дзвякнули дзвіночки – невисокий тяг перші дві валізи. Поки всі дивилися на нього, маленька блакитна хмаринка ковзнула вздовж плінтуса кудись за ріг, а звідти вже вийшов Дроник власною персоною. Він підійшов до внесеного багажу, розстебнув блискавку на бічному відділенні однієї з валіз і дістав звідти три книжечки темно-синього кольору. Не кажучи ані слова, він поклав їх прямо на долоню Чипсета, а той, у свою чергу, поклав на стійку перед адміністраторкою.

– Інформа Процесорівна Велика? – непевно запитала адміністраторка, важко виговоривши по-батькові принцеси.

– А... – здивувалася Інформа й сердито подивилася на Дроника, який зробив вигляд, що це не про нього.

– Заповнить бланк, будь ласка.

Адміністраторка відкрила наступний паспорт:

– Чипсет Процесорович Невеликий, – вимовила вона, знову спіткнувшись на незвичайному по-батькові.

Тепер уже прийшла черга Чипсетові грізно блимати очима, але теж дарма, бо нічого змінити вже було неможливо. Тож Чипсет мовчки взяв анкету.

– Дроник Процесорович Блазеньйого, – проказала адміністраторка, вже звикнувши до незвичайного по-батькові, зате тепер перетнувшись на прізвищі, вимовив його з наголосом на «йо».

– Еге ж, еге ж... – посміхнувся Дроник, – саме так, тільки наголос на першому складі... Він теж узяв анкету й влаштувався за столиком.

– А ви, юначе? – запитала адміністраторка, суворо дивлячись на Сергія.

– Ні, я не поселяюся, я особа, яка їх супроводжує...

Сергійко підійшов до Чипсета і зашепотів на вухо:

– Чипсете, ти того... Підробка документів! Це ж чистий кримінал!

– Тобто? – не зрозумів Чипсет. – Кримінал тут до чого?

– Як до чого? – здивувався Сергійко. – Це ж злочин! За це можна і до буцегарні заgrimіти!

– Яка ж це підробка! – пошепки обурився Дроник. – Вони справжнісінькі! І зроблені, між іншим, на молекулярному рівні. Якщо хочеш знати, ці паспорти навіть більше справжні, ніж твій власний паспорт.

– Але в мене взагалі ще паспорта немає, – відповів спантеличений Сергійко.

– Отакої! А надавати справжні документи ніякий не злочин, – логічно закінчив Дроник, – тож не турбуйся, тут у нас усе гаразд.

За цим клопотом ніхто і не помітив, як той невисокий, котрий тягав валізи з таксі, вискочив на ганок готелю й дістав з кишені мобільний телефон.

– Алло... Косько? Це Герич! Чувак, вони приїхали!

Розділ 3

Не сідайте спиною до входу!

Костя та Герич лежали на даху. Навіть крізь байкову ковдру, що була підстелена, аби не забруднитися, відчувався жар розпеченої літнім сонцем чорної рубероїдної покрівлі. Кожен тримав у руках по великому морському біноклю. Обидва уважно розглядали Поштову площу та набережну Дніпра, якою гуляли відпочиваючі.

У ці спекотні дні безліч киян і тих, хто приїхав подивитися столицю, бажали прокотитися річковими трамвайчиками.

Ах, яка ця славна штука – катання річковим трамвайчиком по Дніпру! Кожен, хто гуляв набережною, змушений був нюхати сморід вихлопних газів від щільного потоку автомашин, які вщент заповнили широку трасу, прокладену вздовж дніпровського берега. Асфальт м'яко піддавався під ногами, бо розплавився від спеки, і додавав до смороду вихлопних газів сморід розплавленого бітуму. Одяг огидно прилипав до зіпрілого від міської духоти тіла...

І ось лише за кілька хвилин по тому, як матрос «прийняв кінці» – товсті канати, якими трамвайчики пришвартовувалися до причалів, – ти вже на середині Дніпра. Повітря тут прохолодне й свіже. Вітерець не пашисть спекою, а легко віє річковою свіжістю, освіжає пітне чоло та охолоджує тіло. Палуба ледь відчутно вібрує від роботи двигунів, а сам теплохід м'яко погойдується на зустрічних хвилях. Що там казати – добре!

Учора Сергійко та Інформа домовилися покататися на річковому трамвайчику, але мама зранку навантажила хлопця походом у магазин. Відмовитися було неможливо. Похід у магазин під час канікул – святий обов'язок Сергійка. Він подзвонив своїм друзям і попередив, що спізниться приблизно на годину. Домовилися про зустріч на причалі. Чипсет і Дроник пішли за квитками, а Інформа чекала їх поруч з Річковим вокзалом, милуючись на величезний білий корабель.

«От було б цікаво прокотитися на ньому... Величезний... Наче місто!»

* * *

Костя й Герич продовжували повільно підсмажуватися на даху. В очах уже миготіло від численних засмаглих плечей, рук, ніг й сорочок, спідниць і сарафанів яскравих кольорів. Учора Герич випадково підслухав розмову Інформи з Сергійком, і вони вирішили спробувати повернути свою справу сьогодні, просто в Річпорту.

– От не таланить, – неголосно кинув Костя, – спека, мов на сковорідці... Ще трохи, і я підгорю, немов котлета, яку проспала погана куховарка...

– Онде вона! Бачу! – раптом скрикнув Герич.

– Де?! – підстрибнув на місці Костик, одразу припав до бінокля та заводив ним по всьому майдану, на якому товклося безліч народу.

– Та тихо ти! Не штовхайся... Загубив... Ага, осьде вона! Сьомий причал...

– Так... – Костик заводив біноклем повільніше, знайшов сьомий причал і почав уважно вдивлятися в натовп, шукаючи принцесу.

– Третій стовп праворуч... Бачиш? І ще три пальці вправо... У жовтій футболці й джинсах... Ну?

– Нумо, нумо... Є! Знайшов красуню, – Костик дістав мобілку. – Товстий?.. Об'єкт у третього стовпа праворуч від сьомого причалу. Яке «брати»! Дочекайтеся, щоб вона пішла бодай куди-небудь, де народу не так багато.

Костик знову почав натискати кнопки телефону.

– Лисий? Агов! Відгукнися... Слухай-но, Лисий, вона одна залишилася. Товстий з Довгим тупотять за нею. Будь наготові! Зрозуміло?

* * *

Інформі набридло стояти на осонні, і вона пішла до невеликої кав'ярні з симпатичною назвою «Не ходи голодний».

– І не буду, – пробурмотіла дівчина, – чого це я мушу ходити голодною?

Задзвеніли дзвіночки, яких торкнулися відчинені двері. У кав'ярні було прохолодно, на стінці ледь чутно дзижчав великий кондиціонер. Дівчина пройшла вперед, обрала столик посередині залу та сіла на зручний стілець спиною до входних дверей. Раз у раз вона поглядала у велике вікно, з якого було гарно видно місце, де вона тільки що чекала на друзів.

«Зачекаю тут, – подумала Інформа, – Чипсет прийде, я їх теж сюди покличу. Чого там на сонці жаритися?»

На дзенькіт дзвіночків у зал вискочив офіціант і заспішив до столика.

Хвилину по тому знову дзенькнули дзвіночки, і до кав'ярні зайшли двоє чоловіків, одягнених, немов близнюки: у джинси, сірі сорочки, кросівки однакового кольору та темні окуляри. Один з них був худий і високий, а другий товстий і низький. Вони мовчки переглянулися й сіли за столик поруч з входними дверима.

Офіціант прийняв у принцеси замовлення і пішов собі на кухню. Не встигли за ним зачинитися двері, як двоє, що сиділи за столиком з байдужим виглядом, безшумними стрибками підлетіли до дівчини зі спини. В руках у Товстого, наче у фокусника, з'явилася біла носова хустка. У цей самий час Довгий раптом зупинився, наморщив носа, груди його піднялися, рот відкрився... Товстий краєм ока побачив, який сюрприз готує йому невдачливий партнер, і негайно затис йому ніс і рот хусткою. Довгий смикнувся й повис на руках товариша. Тіло Довгого для коротуна Товстого виявилось занадто важким, і він упустив його прямо за стільцем, на якому сиділа дівчина. Пролунав гуркіт. Дівчина здригнулася й підхопилася.

– Хай йому дідько... – розгублено пробурмотів коротун. – Вибачте, будь ласка... Будьте люб'язні... Не турбуйтеся... – перепрошуючим тоном бурмотав він, трясучи Довгого за барки. – Ми негайно... одномоментно... одразу... негайно... ну що ж ти...

– Може, вам допомогти? – чомно запитала Інформа.

– А... Ну так... Якщо вам не важко... Яка чудова у нас молодь... Добра... Чуйна... Того... Ну... Класно... Руку підтримайте отут... Трошки... Спасибі... Красно дякую... У нас машина біля входу... Отут поруч... Ви вже вибачте нас... Що ж це з ним?

Товстий, продовжуючи бурмотіти під ніс вибачення, звалив Довгого на плечі й потягнув до виходу. Ноги Довгого волочилися по підлозі, хіляючи носками в різні боки. Інформа співчутливо дивилася на зблідле обличчя чоловіка, який раптом знепритомнів, й акуратно притримувала руку, щоб та не зачепилася за двері. З кухні на все це дійство розгублено дивився офіціант. Біля входу до кав'ярні стояв мікроавтобус, двері якого були гостинно відчинені. З темного прорізу висунулася лиса голова.

– А... – почала запитувати голова і заткнулася, побачивши поруч з Товстим дівчину у жовтій футболці. Спільними зусиллями Довгого затягли до автобуса. Товстий озирнувся навкруги, дістав з кишені хустку, якою кілька хвилин назад вирубив Довгого, і зненацька, зі спини, накинув її Інформі на обличчя. Принцеса навіть зойкнути не встигла, ноги її підломилися, і вона впала на руки Товстого й Лисого.

– Геричу! – напружено зашепотів Лисий у мобілу за кілька хвилин. – Слухай, усе тіп-топ... Ми її взяли. Готуй бабки...

На чорному даху, розпеченому літнім сонцем, Герич щосили лупив кулаком по гарячому рубероїду:

– Косько! Вони її взяли! Аж не віриться... Ти розумієш? Лимон баксів! Лимон!!! Баксів!!! Світить!!! У натурі!!!

– Геричу!.. Най його мамі... Монітор куплю на всю стінку! Комп з вертикальним зльотом... Інтернет не знаю з якою швидкістю... Чувак! Погнали додому! А взагалі, стривай радіти, – раптом, немов перепнувшись на повному ходу, остудив друга Костя, – узяти принцесу – це півсправи, треба ще з батечка бабки витрусити.

– Та ну тебе! – ніяк не міг заспокоїтися Герич. – Це який такий батько за свою дочку бабок пошкодує? Гроші чужі, а дитинка рідненька!

Вони великим щільним квадратом склали ковдру в сумку, зверху вмостили два непотрібних наразі біноклі й скотилися крутими сходами до ліфта. Двері ліфта відчинилися, буцімто досі очікували двох непутящих друзяк, і з ліфта вийшла дівчина з великою вівчаркою колі на повідку. Собака напружився й недовіркою подивився на незнайомців, які так раптово виникли на сходовому майданчику. Костик і Герич позадкували, пропускаючи дівчину й собаку, а потім прошмигнули до ліфта й поквапом натисли кнопку першого поверху.

– Ти чого запанікував? – запитав Герич.

– А ти чого?

– Я нічого...

– Ну і я нічого... Краще, якби нас узагалі ніхто не бачив.

– Ладно, не дрейф... Вона нам хто? А ми їй хто? Вона нам ніхто й ми їй ніхто! У випадку чого, хай шукають!

Герич з розмаху кинув у багажник свого старого «опеля» сумку й вмовився за кермом. Костя, не кваплячись та всім своїм видом демонструючи, що він тут головний, всівся поруч.

Авто обережно викотилося на вулицю й влилося в потік інших машин, не залишивши після себе ніяких слідів.

* * *

Сергійко прийшов до Річкового вокзалу точно у призначений час. Ще здаля, біля восьмого причалу він побачив завжди джентльменського Чипсета, який сьогодні перевдягнувся у легку літню футболку й шорти з намальованими великими різнобарвними квітами. Поруч з ним занепокоєно вертів головою Дроник у своєму незмінному спортивному костюмі.

– Агов! Я прийшов! – голосно закричав Сергійко. – Привіт, хлопці! Як ви тут без мене? А де Інформа?

– А ти її хіба не бачив? – одразу припинив посміхатися Чипсет.

– Кого? – не зрозумів Сергійко.

– Інформу.

– Як же я міг її бачити, якщо мене тут не було. Я ж ось підійшов!

– А ми вважали, може, ви вдвох пішли кудись, – з наростаючим хвилюванням сказав Чипсет.

– Ні... Я не второпав... Зачекай... Ти хочеш сказати, що Інформа зникла?

– У тому й справа! Ми з Дроником пішли купувати квитки, а вона залишилася ось тут, на набережній. Хвилин двадцять тому ми повернулися, а її лизь злизав. Ми чекаємо-чекаємо... Подумали, що ви вдвох куди-небудь відійшли... От дурень! – Чипсет тупнув ногою. – Чому я не залишив з нею Дроника?

– Стривай, – заспокоїв його Сергійко, – може, відійшла до туалету або за морозивом...

– Та ми на неї вже хвилин двадцять чекаємо... – упалим голосом сказав Дроник.

Сергійко озирнувся навколо. Метрів за тридцять праворуч розташувалася невелика кав'ярня з вивіскою «Не ходи голодний», трохи далі, під ганчір'яним грибокком, торгували морозивом. Ліворуч – Річпорт, звідки прийшли Чипсет з Дроником.

– Давай глянемо у кав'ярні, – запропонував Сергійко, – більше їй бути нема де, якщо ви на вокзалі не розійшлися.

– Та начебто не повинні були... Що я Хазяїнові скажу? – продовжував хвилюватися Чипсет.

– Дронику, почекай тут. Раптом вона повернеться, а нас немає... Ще перелякається... А ти, Чипсете, перестань психувати! Ще нічого не трапилося...

Удвох вони пішли до кав'ярні. Дворецький ледве не біг попереду Сергія. У залі, у найзатишнішому куточку, сиділа зайнята одне одним парочка: юнак та дівчина. Одразу з кухні виглянув офіціант.

– Прошу пана! – чемно звернувся до юнака Сергійко й доторкнувся йому до плеча.

Той невдоволено скинув Сергійкову руку:

– У чому справа? Я зайнятий!

– Перепрошую, – ще раз вибачився Сергійко, – ми шукаємо дівчину, білява така, у жовтій футболці і джинсах, ви часом її не бачили?

Хлопець похитав головою, відмахнувся і знову повернувся до своєї дівчини.

– Я її бачив, – раптом сказав офіціант.

Сергійко й Чипсет, немов на пружинах, повернулися до нього.

– Вона була тут? – в один голос запитали вони.

– Волосся таке золотаве...

– Так-так...

– Жовта футболка і джинси...

– Це вона! Гарна така, струнка...

– Так, вона заходила, – знову підтвердив офіціант, – напевно, з півгодини тому.

– Це вона, це пр... – осікся Чипсет, зрозумівши, що титул зниклої дівчини краще не називати, така «реклама» зараз була зовсім ні до чого, – Інформа!

Офіціант замовк.

– Ну? – запитав Чипсет.

– Що «ну»? – у свою чергу запитав офіціант.

– Що було далі? – Чипсет від нетерплячки став поплескувати кулаком по долоні.

– Де? – незворушно запитав офіціант, уп'явши очі в стелю.

– Та у кав'ярні! Тут, у кав'ярні, що було далі? Коли дівчина прийшла?!

– А-а-а... Дзвіночки задзвеніли... – незворушно відповів офіціант.

– Сергію, у вас тут всі такі тупі? Я його зараз задушу!

– Чипсете, відійдемо, треба поговорити.

– Я при виконанні! – офіціант гордо обсмикнув жилетку. – Тож попрошу...

– Чипсете, йому треба заплатити. Так він нічого не скаже, – прошепотів Сергійко.

– Заплатити? Як це? За що? – здивувався й обурився одночасно дворецький Великого Процесора.

– Чипсете, він може нічого й не сказати. В його обов'язки не входить стежити за клієнтами, – спробував пояснити Сергійко поведінку офіціанта.

– Але Інформа ж не пересічний клієнт!

– Це для нас з тобою! А йому яка різниця?

Чипсет дістав кілька папірців:

– Цього вистачить?

Сергійко взяв один і простягнув офіціантові, той одразу посміхнувся.

– У мене дуже гарна пам'ять, – сказав той, – слідом за дівчиною зайшли двоє...

Він докладно описав Довгого та Товстого, розповів, як Довгий раптом знепритомнів, упавши просто посеред залу, як дівчина допомогла Товстому винести Довгого на вулицю.

– Більше я її не бачив. Назад вона не повернулася, – закінчив свою розповідь офіціант. – Хоча перед цим замовила сік та тістечка.

– Ти сам бачив, як цей... ну... Довгий знепритомнів?

– Я в цей час на кухні був, потім грюкіт почув. Вискочив, а Довгий вже на підлозі лежав. Сергійко замислився, кинув довкола поглядом, а потім звернувся до Чипсета:

– Нумо, сядь до столика, де Інформа сиділа.

Чипсет сів за столик та запитально подивився на Сергійка.

– Ні, – раптом утрутився офіціант.

– Щось не так?

– Вона сиділа спиною до дверей, ось на цьому стільці, – офіціант показав на стілець.

– Точно? – перепитав Сергійко.

– Абсолютно. Я ще подумав, що сам би так ніколи не сів. Мені не подобається сидати спиною до дверей, – запевнив офіціант.

– А ці двоє де сиділи? – продовжував запитувати Сергійко.

Офіціант підійшов до першого від входних дверей столика.

– Отут? – здивувався Сергійко. – А на яких стільцях?

– Отут і отут, – показав офіціант на два стільці по один бік столу. Двері, коли були відчинені, ледь-ледь не торкалися їхніх спинок.

– Чипсете, ти сів би на ці стільці, якби у залі були інші вільні місця?

– Та ні, – розгублено відповів Чипсет, не розуміючи, куди веде Сергійко.

– А потім, коли офіціант пішов на кухню, цей... ну... Довгий, раптом непритомніє посеред кав'ярні. Як він опинився за спиною Інформи? І цей другий теж?

– Ще той товстий щось казав дівчині про машину, – знов утрутився офіціант.

– Машину? Яку машину? – одразу вчепився в нього Сергійко.

– Не знаю. Товстий просто сказав, що в них є машина. А потім мотор запрацював. Гучно так. Здається, що це був мікроавтобус з дизелем.

– Чому? – Сергійко продовжував випитувати в офіціанта подробиці.

– Ну... – той на мить замислився. – Мотор голосно працював, а коли машина від'їхала, то у дверях наче посвітлішало, немов їх закривало щось високе. Від легковика так не буде.

– Вантажний жовтий «фольксваген», – раптом сказав юнак, – без вікон такий...

– Що ви сказали? – стрімко обернувся до нього Сергійко.

– Ми саме до дверей підходили, як цей бусик від'їхав, та й швидко! Як дав! Через бордюр, навпростець... Через осьову розвернувся... В нього ледь «мазда» не в'їхала, прямо у бочину йому йшла, та водій вивернув... А вони по газах – і тільки їх і бачили! А поїхали у напрямку моста Метро.

– А номер? Номер запам'ятали? – Сергійко нетерпляче подався вперед.

– Дуже мені потрібен цей номер! Я ось кого запам'ятовувати бажаю, а не ваші дурні номери, – юнак попестив дівчину по руці. – Що бачив – розповів, дякую за оплески на честь моєї спостережливості, прошу більше не турбувати.

Він знову повернувся до своєї дівчини й щось зашепотів їй на вушко, від чого її очі заблищали в напівтемряві затишного куточку.

– Спасибі вам.

– Нема за що, – не обертаючись промовив юнак.

– Агов! Ось що, – зненацька подала голос дівчина. – В автобуса на дверцятах, здається, ручка обламана, і на ній чорний замочок висів. Я точно бачила.

– Стривайте, – Чипсетузяв Сергія за руку. Він, нарешті, зрозумів, до чого хилив Сергійко, – а дівчину в жовтій футболці ви бачили?

Юнак мовчки похитав головою.

– Тобто машина поїхала, а дівчини не було?

– Виходить, що так...

– Спасибі. І вам велике спасибі, – подякував офіціантові Сергійко. – Йдемо, тут ми більше нічого не довідаємося.

Вийшли на вулицю. Передусім подивилися туди, де залишили Дроника. А раптом?.. Але Дроник стояв один. Він з такою ж надією дивився на Сергія й Чипсета.

– Ну? – ще здаля запитав він.

Чипсет сумно похитав головою.

Розділ 4

Друзі старі та нові

– Треба терміново зв'язатися з Великим Процесором, – сказав Чипсет.

– їдьмо до мене, – запропонував Сергійко.

Усі троє поспіхом пішли до метро.

«Які тут можуть бути сумніви? – міркував дорогою Сергійко. – Інформу викрали. Але хто ж міг довідатися, що вона принцеса? Як це змогли зробити серед дня та ще й так, що ніхто нічого не помітив? Хто це зробив? Якщо ми довідаємося, хто це зробив, то, може, тоді стане зрозуміло, де її шукати? І навіщо її вкрали?»

– Що я скажу Великому Процесорові? Він же мені довірив принцесу, а я... – бідкався Чипсет.

Дроник ішов мовчки. По тому, як одразу почорніли й ввалилися його очі, було зрозуміло, що він теж страшенно переживає.

– Може, це помста Макровіра? – припустив Сергійко. – А може, за неї хочуть зажадати викуп?

– Макровіра розклали в цифру одразу ж після перемоги. Ти просто не в курсі справи. Він уже нікому не зможе помститися. Його просто не існує.

– Немає його – є інші віруси, які не проти попсувати кров Великому Процесору.

– Усе може бути, – погодився Чипсет, – тільки не так просто перебратися з віртуального світу до фізичного. Та й потрібно знати, що Інформа відпочиває саме тут. Ти хоч комусь говорив про це?

– Ти що? – Сергійко рішуче мотнув головою. – Та мене б узагалі за психа сприйняли. Принцеса? Із Закрання? На гостину? Яка принцеса? Якого Закрання? А ви? Може, хтось з вас випадково десь щось бовкнув?

– Кому? Кому бовкнув? – з тугою запитав Дроник.

– А випадковість виключається?

– Випадковість ніколи не виключається... – похмуро прокоментував Чипсет.

– А може, її на органи вкрали? – міркував Сергійко вголос.

– Як це? – не зрозумів Чипсет.

– Ну, якщо комп'ютер ламається, ти ж у ньому зіпсовані частини замінюєш? У нас тут теж... Якщо людина багата і може заплатити, то їй нову нирку можуть поставити або печінку замінити... А їх же десь брати треба.

– Що, у живих людей беруть? – здивувався Чипсет. – Нічого собі... Ну у вас тут і приколи...

– Навіщо ж у живих... Хоча можуть і так... У газетах пишуть... – і одразу виправився, побачивши, якими переляканими стали обличчя його друзів: – Іноді... дуже рідко пишуть... один раз я читав... здається...

За розмовами дісталися будинку, де мешкав Сергій. Чипсет швиденько набрав короткого листа на комп'ютері й відправив його на адресу Великого Процесора:

«Мій Володарю! Прошу терміново вийти на зв'язок. Інформа зникла, припускаємо, що її викрадено.

Чипсет».

Мабуть, Великого Процесора не було на місці, позаяк відповів він лише за годину. Екран укритися брижами, посвітлішав і, нарешті, з'явилося обличчя Хазяїна та Володаря.

– Що трапилося? Що це означає: Інформа зникла? Про яке викрадення йдеться?

Перебиваючи одне одного, друзі розповіли про те, що відбулося дві години тому біля Річкового вокзалу.

– Я ж відчував! – вигукнув Великий Процесор. – Я не хотів її відпустити! Не лежала у мене душа до такого відпочинку... Вибач, Сергію, говорю, як є. Що думаєте робити?

– Може, до міліції звернутися? – запропонував Сергійко.

– А хто це така – міліція?

– Ну, це... – почав пояснювати Сергійко, – такі люди, які зі злочинцями борються та займаються іншими внутрішніми справами, органи внутрішніх справ, так би мовити.

– Органи? Внутрішніх справ? – здивувався Чипсет. – Це те, про що ти розповідав? Займаються нирками та печінками?

– Якими нирками та печінками? – у свою чергу здивувався Великий Процесор. – До чого тут нирки та печінки?

Чипсет і Дроник переглянулися. Сергійко, який уже пошкодував, що висунув таку екзотичну версію викрадення Інформи, зрозумів: Великий Процесор може перелякатися до смерті, і тому круто перевів розмову в інше русло:

– Та ніякими печінками вони не займаються. Просто ловлять злочинців. Може, треба піти туди й написати заяву? Зникла Інформа Процесорівна... – і замовк, зрозумівши, як це все буде звучати: зникла спадкоємна принцеса Заекрання Інформа Процесорівна Велика, рік народження незрозуміло який, прибула на відпочинок крізь комп'ютер Сергійка разом з віртуальними слугами Чипсетом і Дроником при фальшивих паспортах, які виготовив Дроник, перебуваючи у форматі чистої цифри... Нісенітниця! Чистої води гарантована божевільня! – Ні, – замислено заперечив хлопець сам собі, – міліція відпадає. Вони просто не повірять у цю казку, а можливо, і ще гірше – засадять до божевільні. Треба шукати Інформу Процесорівну Велику самотужки.

– Це яку-таку Інформу Процесорівну Велику? – знову здивовано перепитав Великий Процесор.

– Мій Володарю, – почав Чипсет, – це довго пояснювати...

– Ну, ви зовсім уже... – ще більше здивувався Великий Процесор. – Я, Володар та Хазяїн, запитую по справі принцеси, моєї доньки, яку, за вашою же підозрою, вкрали виключно тому, що ви зловили гаву, а мені відповідають, що це довго пояснювати... Чипсете, у тебе від неприємностей програма набір не з'їхала?

– Вибачте, мій Володарю, цілком може бути.

І Чипсет докладно переповів усе, що сталося з моменту їхнього переходу у фізичний світ, включаючи й історію з паспортами.

– Спробуємо поміркувати, – запропонував Сергійко.

– Спробуємо, – охоче погодився Чипсет.

– Раніше треба було міркувати, – похмуро прокоментував Великий Процесор, але поміркувати погодився.

– По-перше, складемо перелік тих, з ким ми зустрічалися після вашого прибуття, – запропонував Сергійко. – Щоб довідатися про наші плани, треба було підслухати нашу розмову, так? Інакше ж не вийде, авжеж? Чипсете, Дронику, давайте згадувати, з ким ви спілкувалися вчора та сьогодні вранці.

Сергійко взяв чистий аркуш паперу й ручку. Першим він записав себе й очікувально подивився на Чипсета.

– Себе навіщо? – пробурмотів той.

– Усіх – так усіх, – жорстко промовив Сергій.

– До готелю ми їхали на таксі, отже, водій таксі. У готелі – адміністраторка, потім чергова на поверху, яка поселила нас у кімнати. Це вчора. Сергію, я нікого не забув? – Чипсет загинав пальці на руці.

– Так, начебто ні, хоча стривай, а цей... Ну... Що валізи допомагав тягати, помічник той... У бордовій курточці.

– А... «Не турбуйтеся... Все буде гаразд», – передражнив Дроник дуже схожим голосом помічника адміністраторки.

– Добре. Тепер сьогодні. Покоївка вранці заходила. Потім у кав'ярні снідали, там офіціант... Я не рахую тих, з ким бачилися вчора, коли Києвом гуляли. Це ж безліч людей, яких ми не знаємо, правда? – звернувся він за підтримкою до Великого Процесора.

– Загалом виходить шість осіб, – підбив підсумок Сергійко, – водія таксі ми не знаємо. Таксі не замовлялося, а було найняте випадково, тому його можна виключити. У готелі: адміністраторка, помічник, чергова на поверсі, покоївка, офіціант у кав'ярні – це вже п'ятеро. Нас лише троє, а за кожним потрібно простежити... Невдача...

Великий Процесор, який досі уважно слухав Сергійка, запропонував:

– Знаєш, Сергію, ти не єдиний, кого я знаю в Києві. Є ще кілька хлопців, які бували у нашому світі.

– Так, я пам'ятаю, ви щось казали...

– Звичайно! – зрадів Чипсет. – Рикпет і компанія! Тільки я адреси не знаю.

– Є електронні адреси. Я негайно відправлю їм листи. Сергію, який номер твого телефону?

Хлопець надиктував, і поки Великий Процесор відправляв листи своїм старим друзям, продовжував розмірковувати вголос:

– За всіма треба простежити. Шукати варто Товстого, Довгого і жовтий вантажний мікроавтобус з поламаною ручкою й чорним замочком.

– Ну от і все, – Великий Процесор повернувся обличчям до екрана, – якщо хтось із моїх старих друзів на місці, нам обов'язково допоможуть.

Не встиг Великий Процесор скінчити фразу, як задзвонив телефон. Сергійко схопив слухавку.

– Це... Тобто... Здрастуйте. Ну... Сергія можна? – пролунав у слухавці злегка глухуватий голос.

– Привіт. Це я.

– Я отут це... як його... мило отримав, – голосу трубки зробив паузу, а потім продовжив не дуже впевнено: – Від цього... Великого Процесора. Так я... ну... правильно потрапив?

– Правильно. А ти хто? – запитав Сергійко.

– Мене звуть Славко.

– Славо, у нас отут запарка, тому вибач... Швидко й чітко: хто з твоїх друзів, які в курсі про Заекрання, зараз у Києві?

– Ну... я довідаюся.

– Будь ласка, і не тягни kota за хвіст!

– Якого... це... kota? Кіт тільки в Рикпета. І то... кішка вона, Ксюха котра... А подзвонити... та це я швидко. Я це... я зараз...

За кілька хвилин телефон задзвонив знову, і глухуватий голос звітував:

– Це Сергій? Ти це... Вибач. Нікого в Києві не того... тобто немає. Роз'їхалися по всіх усядах.

– Тоді приїзди сам. Адресу запам'ятаєш? – і Сергійко пояснив співрозмовникові, як його знайти.

Хвилин за сорок у квартиру Сергія постукав середній на зріст широковидий опецькуватий хлопець. Це й був Славко.

– Це... Чипсете! – радісно скрикнув він, побачивши знайоме обличчя.

– Ну що ж, будемо знайомитися. Мене кличуть Сергій, – Сергійко акуратно закрив двері за гостем.

– А мене цей... ну...

– Васла його кличуть! – сказав Чипсет. – І я мушу сказати тобі, Ваша Величносте Серж Перший, що на відзнаку його рятивного чиху у столиці Заєкрання встановлено пам'ятник, але це вже зовсім інша історія.

Розділ 5

Двадцять п'ять мільйонів

Увійшовши до кімнати, Костя насамперед увімкнув комп'ютер. Герич потупав на кухню варити каву. Костик з розмаху шльопнувся на своє улюблене обертове крісло на коліщатах і проїхався по кімнаті, м'яко відштовхнувся від шафи й причалив до столу. Відкривши електронну пошту, він почав набирати листа до Великого Процесора. Після тривалих розумових зусиль, коли, нарешті, квартирою полинув смачний запах свіжої кави, до голови прийшли потрібні, на Костикову думку, слова.

«Чувак! – написав Костик. – Ти крупно облажався. Твоя донька у нас і надійно захована. Звичайно, ти можеш повернути її, але наші послуги з доставки юної красуні у зворотному напрямку будуть дорого коштувати...»

Костик вп'явся поглядом у стелю. Скільки ж витрясти з цього віртуального батечка? П'ять лимонів? Ні, п'ять – це мало. Що таке п'ять лимонів? Геричу пару відстебнути треба? Ясна річ! А Довгому і Товстому? Ну, їм по штуці... Ні, обійдуться штукою на двох, і цього з них досить! Де вони ще по півштуки зелені за тиждень зрубають? А цьому, Лисому? По тарифу таксі... Ха-ха...

«Тищца баксів! Ти що, чувак, це ж круто, – подумки переконував Костик Лисого в тому, у що не вірив сам, – це ж круті бабки...»

У його свідомості Лисий мав був відвалити неймовірно щасливим! Штука баксів звалилася на шару за годину роботи без особливого напругу! Пошукай ще такий заробіток!

А собі, лютому? Три? П'ять? Ні, десять! Десять лимонів... Десять мені, два Геричу, ну й іншим... Загалом п'ятнадцять! Ні, для рівного рахунку двадцять лимонів! Все, двадцять... п'ять! Це – нормально, це – кльово! Це – справедливо!

Поторгувавшись сам з собою та вторгувавши в себе ж двадцять п'ять мільйонів доларів, Костик закінчив листа Великому Процесору просто і, як йому здалося, переконливо:

«Хоча я вважаю, що за таку гарну герлу можна взяти більше двадцяти п'яти лимонів зелені, я не хочу тебе перенапружувати. Двадцять п'ять і не копійки, тобто цента, більше! Я не жадібний, до того ж, це гуманно, а для тебе не складе занадто великих труднощів. Словом, готов бабки. Можна в електронному вигляді. Куди і як їх відправити, повідомимо додатково. І не особливо викаблучуйся! А то прикладу до доччиної голови два великих магніти. Щоб праски краще притягувалися! Бувай, чувачок, до зв'язку! А мене називай просто: Хакер!»

Костик вдарив пальцем по клавіші «Enter» і різко змахнув зігнутою в лікті рукою:

– Yes!

Тут же пролунав голос Герича, який кликав пити каву.

– Іду! – Костя розвернувся у бік кухні, залишивши після себе крісло повільно крутитися, але щойно він зробив крок, як позаду пролунав спокійний, упевнений і ледь глузливий голос:

– Спокійно, дівчатка, вже ніхто нікуди не йде...

Костик застиг на місці.

– Косько, чи ти не чуєш? Кава стигне. Ти мене забодав уже... – продовжував репетувати з кухні Герич.

Костя повільно розвернувся до тільки-но полишеного крісла. На ньому сидів хтось чорний: у темнющих, кольору воронячого крила, ретельно випрасуваних штанах, жалобному

гольфї з високою горловиною, агатових, з сяючими сонячними зайчиками, туфлях і чорнильної барви шкарпетках.

– Ви х-х-хто? – від здивування й водночас переляку голос зірвався. А було ж з чого злякатися! У закритій квартирі, при виконанні такої важливої й складної справи, як викрадення з метою викупу не будь-кого, а принцеси, і не просто принцеси, а віртуальної дочки віртуального Великого Процесора, невідомо звідки взявся незнайомий чолові'яга!

– Це неважливо... Але якщо це вас дуже вже цікавить, то прошу. Мене звуть Макровір, – вдягнений у чорне чоловік трохи схилив у поклоні голову.

– Макро... цей... – ошелешено пробурмотів Костик.

У цей час до кімнати зайшов Герич, несучи дві паруючі чашки з кавою.

– Косько! Скільки можна? Ти мене... Агов... що за... Ну, чувак, ти даєш... Ой!!! – Герич розгубився й пролив на себе гарячу каву, і це привело його до тями. – Ти хто?! Звідки... Косько, в чому справа? Звідки цей шпинь?

Макровір посміхнувся крижаною посмішкою та зневажливо промовив:

– Хакер... Що, думаєш, вивчив клавіатуру – то вже й хакер?

Костя розгубився зовсім. Мабуть, це сподобалося Макровіру. Він витягнув убік Костика вказівний палець, немов прицілювався з пістолета.

– Паф! – блиснув спалах, рука в чорному рукаві простягнулася у бік монітора. – Шух!

На екрані з'явилася Костикова фотографія анфас з вираченими від подиву очима та напівроззявленим ротом.

– Ну, атас... – пробурмотів уражений хакер. – Як ти... ви... це зробили?

– Та ніяк! Якщо ти справжній хакер, то... – тут Макровір на мить замислився. – Ну, хоча б... вимкни комп'ютер.

Макровір запустив руку просто в екран монітора, і рука ввійшла в монітор, немовби той був зроблений не зі скла, а з води! Усередині щось клацнуло, і комп'ютер виключився. Чорний гість відштовхнувся ногою і недбало від'їхав у кріслі, одночасно запросивши Костика до столу.

– Прошу.

Костик остовпів, не маючи змоги рушити з місця.

– Е... Ну... Як... Це неможливо!!!

Незвичайний гість весело розсміявся:

– Дуренький... Чи розумієш ти, з ким ти зв'язався? Чи знаєш ти, чию дочку викрав? Хакер!..

Далі відбулося вже щось зовсім фантастичне. Не міняючи пози, незвичайний гість піднявся над кріслом, підлетів до Костика та зблизк зазірнув йому в очі, від чого хакера пройняв дрібний противний дріж. Зіниці Макровіра були ще чорніші, ніж його чорний одяг. У них відбивалася така пекельна безодня, від якої Костика стало моторошно.

– За хвилину по тому як Великий Процесор одержить твоє, треба сказати, абсолютно дурне послання, він тебе вирахує, і я не беруся пророкувати, що буде з вами, двома юними бовдурами, які мають себе за геніїв. Так що подякуйте мені...

– Нічого б він тут не був! Ви що, вважаєте, що я такий вже дурень? У листі немає зворотної адреси...

– Звісно, дурень! Та ще який, хто б знав! Начебто Хазяїну та Володарю потрібна зворотна адреса.

– Чувак!!! – раптом заволав Герич, який остаточно прийшов до тями. Він перший зрозумів, що гроші, до яких він уже встиг звикнути, розподілити і навіть витратити у своїх солодких мріях, вислизають від них. – Та я тебе зараз як...

Макровір розгорнув убік Герича долоню й зробив обертовий рух. Той застиг на місці, а потім, наче статуя, не згинаючи ні рук, ні ніг, упав крижем, гулко гепнувшись потилицею об

підлогу. Чашки з кавою залишилися висіти у повітрі, повільно рухаючись, одна – убік Макровіра, друга – до Костика.

– Ого... – розгублено промовив Костик. – Добре, хоч на килим... Так можна і струс розуму одержати...

– Струс чого? – охоче відгукнувся Макровір, сьорбнувши з чашки гарячої кави. – Наявність мозку ще не означає наявність розуму. Струс мозку він одержати міг, але розуму? Як можна стрясти те, чого немає, ніколи не було, і поява чого ні в найближчому, ні в подальшому майбутньому не передбачається? А кава цілком пристойна...

Костя, тримаючи у руці чашку з кавою, яка так незвичайно потрапила до нього, обережно підійшов до Герича. Спробував підняти його ногу, потім руку. Той лежав, як дерев'яний.

– Що з ним? – він стривожено подивився на Макровіра.

– Та нічого особливого... Лежить собі, відпочиває... – Макровір продовжував із задоволенням маленькими ковточками пити гарячу каву.

– А можна його того... назад?

– У свій час, юначе... У свій час... – Макровір замислено звів очі до стелі. – Ось що я тобі скажу, юна надіє вітчизняної інформатики: я готовий узяти участь у твоїй авантурі...

Костика пересмикнуло – он воно що! Звичайно! Коли головну справу зроблено, тих, хто бажають прокотитися на чужому пухнатому хвості, скрізь і за всіх часів було предосить! Як би не так! Не вийде!

– Вибачте, шановний пане Макровіре, але справу зроблено! Донька цього самого Процесора вже у нас, і нікуди він не дінеться, заплатить, як миленький! Тому не бачу причин брати вас у частку.

– У частку?! Дурненький! Потрібна мені твоя частка... Мені потрібне все! Взагалі все, зрозумів? Частка... – пробурмотів Макровір зневажливо.

– Усе? Як усе?! – онімів від такого нахабства Костя. – А я?.. А мені?.. Як це? Я майже сам усе зробив, залишилася дешифрація, а ви отут усе... Прийшли на готове і командуєте! Йдіть ви...

– Е-е-е... Та ти, я бачу, навіть не дурненький, ти здоровезний дурень! Невже ти думаєш, що мені потрібні твої смердючі гроші? Чи знаєш ти, що в житті немає нічого нескінченного?

– Га? – розгубився Костик від такої різкої зміни теми розмови, на мить замислився і, згадавши шкільні уроки фізики, запитав: – А як же Всесвіт?

– Це непізнане, – Макровір говорив не поспішаючи, немовби розмірковував уголос, – а от віртуальний простір – це майже нескінченність. Чи знаєш ти, як пахне влада? Чи відчував ти коли-небудь владу над нескінченністю? Ти здатний це зрозуміти й усвідомити?

Макровір блаженно заплющив очі, слабка посмішка заграла на його обличчі. Що він бачив? Чому посміхався?

– А ти про гроші... – голос Макровіра перетворився на саме презирство.

Костик наче прокинувся від цієї короткої фрази.

– Та забори їх усі! – кинула чорна людина, немов плюнула на підлогу.

Макровір знову замислився. Костик з побоюванням поглядав на свого нового могутнього спільника. Він майже забув про Герича, який колодою лежав посеред кімнати. Погляд спіткнувся об це нерухоме тіло, і Костик відчув щось схоже на каяття. До тям його привів усе той же крижаний голос Макровіра:

– Комп'ютер від цієї хвилини не вимикати, тут у тебе буде вікно переходу. Інформу привезти сюди. У Ворзелі, на дачі, в тебе ані комп'ютера, ані Інтернету нема?

Душа Костикова захолола. Звідки він довідався про Ворзель? І про дачу? Ну-ну... Отже, стежив від початку?

– Ти зрозумів, що я сказав?

– Зрозумів.

– Принцесу привезете ввечері, в сутінках. Дивиться, щоб ніхто не побачив! У Процесора скрізь очі та вуха, і взагалі, з ним краще не жартувати! З ним можна грати, але до першої помилки, а потім – начувайся! За свою електронну адресу не турбуйся, я її запечатав. З принцесою поведьтеся чемно й обережно. Майте на увазі, це ще те дівчисько... Усе запам'ятав?

Костик ствердно кивнув. Чорна фігура Макровіра розсипалася на крапки і кометою метнулася до екрана монітора, затрималася на мить, зі схожого на рій клубка висунулося два пальці, пролунало дзвінке клацання і все зникло в моніторі, немов у кімнаті ніколи і не було загадкового чорного пана. Костик на все це дивився, як зачарований. За спиною почувся важкий подих – отямився Герич. Костик упав у крісло.

– Хай йому грець... Оце так вскочив!

Розділ 6

Нові сюрпризи

Після того як Славко з усіма перезнайомився, Сергій розповів новому другові про все, що трапилося.

– Шкода, що в місті це... немає. Рикатам... або Наталі... Вони того... словом... надійні. Стеження – це добре... – зробивши перерву й віддихавшись, Славко продовжив: – Але як... це... вони довідалися, що принцеса в Києві?

– Мені теж не дає спокою ця загадка, – підхопив Чипсет. – Адже для того, щоб украсти принцесу, потрібно було знати, що вона з'явиться у фізичному світі, правильно? І не просто у фізичному світі, але й знати, що в Києві, та ще й коли! Тут уже про випадок чи збіг обставин не йдеться. А те, що ви зранку підете кататися на річковому трамваї, можна було підслухати і вчора. До речі, як і де ви домовлялися?

– У готелі, – згадував Сергійко, – надвечір, по тому як погуляли Хрещатиком, я вас провів до готелю. Ви піднялися до себе, а ми з Інформою ще потеревенили в холі про те про се, а потім домовилися про трамвайчика. А-а, – згадав він, – ми сиділи в холі... Точно! Адміністраторка там сиділа, зараз я точно згадав... Вона ще з кимось по телефону лаялася...

– От вам і підозрювана номер один, – тихо сказав Чипсет.

– Це... ну... а ти, Сергію? – раптом запитав Славко.

– Що? – не зрозумів Сергій.

– Ну, ти ж теж у списку?

– У якому?

– Ну... З ким зустрічалися... Цей... З тебе ж... інформація могла ж... до кого-небудь...

– Ти що, Славко, зовсім уже? – образився Сергійко. – Ти хочеш сказати, начебто я міг проговоритися й боюся про це розповісти?

– Не про те розмова, – так само спокійно сказав Славко, – а цей... ну... комп'ютер?

– Що комп'ютер? Та що в тебе за манера розмовляти? – не витримав Сергійко. – Поки з тебе щось витягнеш – зголодніти можна!

– А ти це... – незворушно відповів Славко, – їж побільше! От як я: я їм так, щоб години дві точно їсти не хотілося! Ну... Тоді й ти не того... не зголоднієш.

– Годі вже! Знайдемо Інформу, тоді повеселимося! – суворо зупинив суперечку Чипсет.

– Я це... – не заспокоювався Славко.

– Знову?! – обурився Дроник, якого вже теж дістало Славкове екання та бекання. – Ти що, врешті-решт, смієшся над нами?

– Та ні... Я, може... ну... між іншим... це... думаю... – Славко навіть не посміхнувся.

– І над чим?

– Про комп'ютер! – Славко твердо показав пальцем на Сергійків комп. – А якщо це... ну... в ньому... Вони ж милом мінялися?

– Так, листувалися, – підтвердив Сергійко.

– От...

Чипсет зрозумів усе з півслова.

– Дронику, а ну ж бо злітай перевір на всякі підслухки... А ти, Сергіюку, на Васлу не того... Може, розмовляє він і повільно, але думає швидко!

– Васлу? – здивувався Сергійко.

Чипсет посміхнувся.

– Так Славка звали в Заекранні. Я ж тобі вже казав. У свій час у них у всіх інші імена були. Наташу кликали Шанатою, Димка – Кадимом, був ще Петрик, так того кликали Рикпетом, –

пояснив Чипсет, – це так Гірея вигадала, щоб вони своє життя у фізичному світі швидше забули.

Поки Чипсет розповідав Сергійкові про імена, Дроник уже перейшов у формат чистої цифри і блакитною хмариною ковзнув до системного блока.

– Давайте складемо план дій, – запропонував Чипсет, – хто й за ким стежитиме.

– Штаб я пропоную зробити в мене, – запропонував Сергійко, – тут є телефон, комп'ютер, окрема кімната зрештою.

Ніхто не заперечував.

– На телефон кого посадимо? Може, Славка?

Той заперечливо похитав головою.

– Це того... неправильно. Мені легше стежити, я ж на вид цей... ну... як його... телепень.

Ніхто і не той... не здогадається.

– Теж вірно, – погодився Сергійко. – Тоді, може, Дроника? Хоча ні, тут має залишитися Чипсет, бо він з нас найстарший. І кожному зможе що-небудь порадити. Авжеж, Чипсете?

– Напевно... Це найкращий варіант для всіх. Крім мене, звичайно. Тепер порахуємо, скільки у нас підозрюваних. Адміністраторка в готелі, помічник – той, що валізи тягав, чергова на поверсі, покоївка й офіціант, загалом п'ятеро, а нас тільки четверо. Доведеться когось виключати зі списку.

– У готелі працюють по змінах. Тих, з ким ми бачилися вчора, сьогодні на роботі точно не буде, – уточнив Сергійко.

– Ага, я знаю. У мене... це... так мама працює, ну... по змінах. Добу на роботі, і це... три дні вдома, – прокоментував Славко-Васла.

– Не страшно... А Дроник на що? Він у комп'ютер залізе й все з'ясує! Адреси, прізвища... – Чипсет був діловитий і спокійний.

– Уже з'ясував, – пролунав похмурий голос Дроника. Він щойно виліз із системного блока й обтрушував спортивний костюм, – інформація витекла звідси.

– Як?! – викрикнув Сергійко. – Я ж нікому...

– У тебе поставлена така маленька підслухка. Нічого хитрого або заумного, так... Проста, як склянка води. Все твоє листування відправляється на якусь адресу.

Оце так новина! Усі були приголомшені. Хто? Яким чином цей невідомий довідався про майбутнє листування Сергія з Великим Процесором? Хто міг передбачити бажання принцеси відпочити в матеріальному світі? Хто міг здогадатися, що Великий Процесор взагалі дасть їй можливість відпочити? Але сюрпризи не скінчилися. Головний був ще попереду.

– І отут починається найцікавіше, – незворушно продовжував Дроник, – адресу, на яку було злито інформацію, з'ясувати не вдалося. Вона запечатана.

– Що?! – здивувався Чипсет. – Це ж не технологія фізичного світу! Так з простого комп'ютера зробити не можна! Точно запечатана? Ти не помилився?

– Що означає... це... запечатана? – поцікавився Славко.

– Ну, розумієш... – почав пояснити йому Чипсет, – електронний лист, проходячи серверами, на кожному залишає свій слід. По цьому сліду завжди можна простежити, звідки його відправлено. Навіть якщо з електронного послання видалити зворотну адресу, її однаково можна вирахувати, просто на таку операцію потрібно більше часу. Від Дроника ж зворотну адресу сховати взагалі неможливо. Він, коли у формат чистої цифри переходить, дротами миттєво до будь-якого сервера дістатися може і там подивитися, на який наступний сервер пішов лист. Поглядом, так би мовити, зсередини. Так, від сервера до сервера, можна добратися до адресата. Запечатати адресу – означає повністю стерти на декількох серверах підряд усі сліди проходження електронного листа. Тобто пройти дорогою, якою пройшов лист, і зачистити всі сліди. Так може зробити лише той, хто вміє переходити у формат чистої цифри. Тому я й сказав, що ця технологія у фізичному світі неможлива.

– Ситуація міняється, – замислено проказав Сергійко. – Я вважаю, що Дроник усе ж таки повинен спробувати з'ясувати адресу, куди йшли дані з підслушки.

– Адреса запечатана, – похмуро повторив Дроник.

– А ти спробуй, – наполягав Сергійко, – адже крім тебе цього ніхто не зможе зробити, хіба не так? Може, десь і залишився якийсь слід. Але саму підслушку чіпати не можна.

– Чому? – здивувався Дроник.

– Бо якщо її видалити, той, хто її поставив, одразу второпає, що його виявлено й нашо-рошить вуха. Нехай стоїть, ми просто листами з цього компа обмінюватися не будемо. Яка від неї шкода? – роз'яснив свою позицію Сергійко.

– Згода, – підтримав хлопця Чипсет.

– Давайте ще раз подумаємо, за ким потрібно простежити? – продовжував Сергійко думати вголос.

– А мені та тітка не сподобалася, що вимагала ці... як їх там... паспорти, – Дроник посміхнувся, згадавши, які імена він дав принцесі та Чипсету. – Вигадали теж... Паспорти якісь... Крім того, вона могла чути, як ви про Річпорт домовлялися.

– Ти маєш рацію, тому вона стає підозрюваною номер один. Її візьму на себе я, – вирішив Сергійко.

– А чому це... того... саме ти? – заперечив Славко.

– Не сперечайтесь. Нехай за адміністраторкою стежить Сергійко, – припинив у зародку дискусію Чипсет, – Васла візьме на себе чергову, я просто стежу за готелем. Сидітиму в холі, може, хтось і з'явиться. І штаб ми зробимо саме в готелі, а не тут. Тут занадто далеко, тому незручно. Дронику, а ти з'ясуєш дані на всіх, за ким ми стежимо. Не вийде – значить не вийде, тоді приєднаєшся до нас. Ех, ще б когось на допомогу...

План дій було складено. Без довгих розмов уся компанія подалася до готелю.

Небезпечна гра почалася.

Розділ 7

Цікавий садимо гопак...

Інформа отямилася від того, що в бік її уперлося щось тверде й гостре. У роті стояв бридкий присмак чогось огидно солодкого. Голова була важкою і сильно боліла. Дівчина спробувала повернути її, але одразу застогнала. У голові немов покотилися великі чавунні кулі і боляче стукнули в скроню. Принцеса відкрила очі й спробувала поворухнути рукою – нічого не вийшло. Руки були щільно зв'язані широким шкіряним ремінцем. У приміщенні, де її залишили, було темно, якщо не зважати на слабку смужку світла, що пробивалося під дверима. Вона спробувала поворухнути ногами, але ноги теж були зв'язані.

– Агов! – спробувала крикнути дівчина. Голос пролунав тихо та хрипко, а в голові знову застрибали чавунні кулі. – Агов! – повторила вона. – Там є хтось?

Удруге вийшло краще. Голос зазвучав голосніше і впевненіше, а в скроню вдарило вже не так боляче. Довелося крикнути ще раз, перш ніж двері нарешті прочинилися. Світло сліпуче бризнуло в кімнату, вдарило по очах. На порозі виникла невисока товста фігура.

– Ну, чого треба?

Інформа одразу впізнала голос Товстого, якому допомагала у кав'ярні нести Довгого, і все згадала.

– Розв'яжіть мене, – зажадала вона, – мені потрібно в туалет.

– Ага, як же... Розв'язати... А якщо втечеш? Мені потім довбешку знесуть... – Товстий, щось незадоволено бурмочучи, почав розв'язувати ноги та допоміг Інформі звестися. Ноги затекли і погано тримали, коліна одразу підігнулися, і якби Товстий не підхопив дівчину, вона б точно впала.

– Давай, рухайся... – бурмотів він.

Інформа вийшла в невелику залиту світлом кімнату. В єдине вікно яскраво світило сонце. «Яка зараз година? – подумала вона. – Це скільки ж я валялася без пам'яті?»

Кімната мала неохайний вигляд, наче тільки вчора тут закінчився ремонт, а акуратна рука господині ще не пройшлася по заляпанам крейдою і фарбою поверхнях. Зі стелі звисала самотня, без абажура, велика лампочка, вкручена в чорний патрон, теж заляпаний фарбою. Біля вікна сірів старий стіл, застелений зім'ятою газетою, на якому лежали початий круглий буханець чорного хліба, кілька великих червоних помідорів та нарізане товстими шматками соковите рожеве м'ясо з прожилками сала. Тут же стояла відкоркована пляшка пива. Біля протилежної стінки на червоному розкладеному дивані лежав Довгий. Мабуть, він теж тільки почав приходити до тями, тому що в'яло кліпав і блукав безглуздим поглядом по кімнаті. У кутку гіркою були складені обрізки дощок, кілька банок з-під фарби й зім'яті газети. Товстий провів Інформу кімнатою, вивів у коридор, розв'язав руки і підштовхнув до вузьких дверей.

– Без дурниць там...

Інформа зайшла в туалет і покvapливо обвела поглядом маленьке приміщення. Нічого. Тільки рулончик туалетного паперу й балончик з освіжаючим аерозолем. Вона швидко схопила балончик і нажала на кнопку. Пружний струмінь ударив у стінку, запахло лісом.

– Агов, довго там? – почувся за дверима голос Товстого.

– А що, теж не терпиться? – єхидно відповіла Інформа. – Зачекаєш!

Вона сховала балончик за спину і відкрила двері. Незадоволений Товстий нетерпляче поплескував ремнем по долоні.

– Руки! – зажадав він.

У відповідь Інформа різким рухом викинула руку з балончиком і направила тугий струмінь прямо в ненависну пику.

– А-у-у-у!.. – завив Товстий, закривши долонями очі. Інформа щосили штовхнула його в груди та вибігла в коридор.

На очі їй попався обрізок дошки, і вона, не гаючись, підперла ним двері. Метнулася в одні двері, потім в інші і, нарешті, знайшла вихід на вулицю. Ганок був високий, і дівчина побачила поверх паркану як у самому кінці вулиці, там, де починалося узлісся високого соснового бору, старанно об'їжджаючи ями, з'явився мікроавтобус жовтогарячого кольору. З будинку доносилися важкі удари: Товстий намагався вибратися з кімнати. Він підбадьорював себе голосними лементом та лайкою:

– Довгий! Бовдур! Вставай! Вставай, щоб тебе! Дівчина втекла! Довгий!!!

* * *

Чипсет, Сергійко та Славко сиділи на лавочці біля готелю й чекали на Дроника. Королівський блазень, буцімто гуляючи, зайшов до готельного холу, показав охоронцеві перепустку, чемно привітався з адміністраторкою, зайшов за ріг і зник. Охоронець, який уважно спостерігав за порядком у холі, не звернув уваги на маленьку блакитну хмаринку, що тремтіла за спиною адміністраторки, молоді руської жінки за стійкою, й уважно вивчала розкладені на столі папери. Хмарина пропливла вздовж плінтуса, витягнувшись тоненьким струмком, просочилася між столом і стінкою і нечутно всмокталося в комп'ютер.

– Ой! – порушила прохолодну тишу адміністраторка, скрикнувши від несподіванки. Екраном монітора пробігли сірі смуги, блиснуло рожевим, і він згас. – Не зрозуміла... – розгублено пробурмотіла вона, нахилилася і натисла кнопку перезапуску комп'ютера.

На системному блоці заблимав червоний вогник, система почала перезавантажуватися, потім пролунало голосне клацання і все зупинилося. Так повторилося кілька разів. Нарешті адміністраторка облишила марні спроби й зателефонувала директорові.

– Ігоре Михайловичу, – поскаржилася вона, – у мене щось з машиною. Виключилася і не хоче запускатися.

– Знову по Інтернету лазила? – пролунав грізний голос у слухавці.

– Та де там! Тут стільки роботи, зовсім не до Інтернету, слово честі!

– Добре, – пробуркотіла трубка, – зараз Антона надішлю... Через кілька хвилин по сходах хтось затупотів, і в хол вибіг Антон, водій директора. У готелі він був єдиною людиною, яка хоч щось тямала в комп'ютерах. Адміністраторка поступилася своїм місцем доморослому фахівцеві. Той поклав клавішами, щось муркочучи собі під ніс, потім став нервувати, потім голосно лайнувся і відсунув клавіатуру.

– Повний атас...

– Що? – не зрозуміла адміністраторка.

– Схоже, «вінда» з катушок злетіла.

– Яка «вінда»? Яких катушок? – знову перепитала адміністраторка.

– Гейтсівська, – розсіяно відповів Антон.

– Ти можеш розмовляти людською мовою? – здійснюлася доведена до краю адміністраторка. – У мене звіт горить, а ти мені якимись катушками мізки пудриш!

– На вашім комп'ютері зіпсувалася операційна система під назвою «Windows», яку випускає корпорація «Майкрософт», що належить Біллові Гейтсу. Ну що, вам легше стало?

Адміністраторка сиділа з вбитим виглядом, не знаючи, що відповісти, бо їй дійсно не стало легше. Нарешті вона промовила благаючим голосом:

– Антоне, зроби бодай що-небудь...

Друзі чекали на Дроника вже більше години, але королівського блазня все не було. Стало зрозуміло: щось трапилося. Чипсет не поспішаючи піднявся сходами й зник у готелі. Вже від

дверей він побачив, що на місці адміністраторки сидить незнайомий парубок, а жінка стоїть поруч, заглядаючи йому через плече. Чипсет підійшов ближче.

– Ви не підкажете мені розклад руху теплоходів? – запитав він в адміністраторки.

– Вибачте, – відповіла та, – вам доведеться трішки зачекати. У мене на комп'ютері «вінда» з катушок злетіла, – побіжно козирнула адміністраторка незрозумілим, але шикарним терміном.

– Даруйте? – не зрозумів Чипсет. – Звідки що злетіло?

– Системна операція під назвою «Вінدوز» корпорації «Биллз-Гейтс-Митя-Софа». З катушок. Що не зрозуміло? – сказала адміністраторка і з багатозначним виглядом на обличчі вп'ялася в екран монітора.

– Зрозуміло. Ага... Добре, я пізніше підійду.

Антон не витримав, упав обличчям на стіл, і плечі його чомусь задрижали.

Спантилений Чипсет здивовано поглянув на колоритну парочку, вийшов з холу, жваво збіг сходами та швидким кроком підійшов до друзів.

– Щось трапилося. У адміністраторки якийсь Митя Гейтс із Софою Вінدوز системно злетіли з катушок! І комп'ютер вимкнений! – Чипсет розвів руками і навіть розгублено знизав плечима.

– Цікавий садимо гопак... Який Митя? З якою Софою? Що за системні катушки? – розгубився Сергійко. – Хто розповів тобі цю маячню?

– За комп'ютером адміністраторки сидить якийсь юнак, а адміністраторка мені і сказала... – знову знизав плечима Чипсет.

– Ну... це... чого тут... У них ця... «вінда» гепнулася... цей... софт... ну... операційна система... чого ще. Треба це... словом, почекати! Зараз її переінсталиють і по тому... – заспокоїв усіх Славко.

– Що зроблять? – остаточно розгубився Чипсет.

– Переінсталиють! Операційну систему! – догадався Сергійко.

– А-а-а... – полегшено зітхнув Чипсет, – перевстановлять!

– Авжеж! Я ж це... і кажу: переінсталиють...

Посміялися, тільки якось невесело. Та і чому було веселитися?

– Не подобається це все мені, – похмуро сказав Сергійко, – замість стежити за підозрюваними, стирчимо тут... І Дроника немає, і комп'ютер завис, а Інформа невідомо де... Не подобається це мені!

* * *

Лисий підрулив до воріт впритул та посигналив. Сигнал в буса був потужний, Лисий придбав його на розборці старих «БМВ». Сигнал репетував так, що навіть з далеких дерев здійнялися перелякані ворони. Лисий посигналив спеціально: заманулося подражнити Товстого. Минулого разу той дуже розлютився.

– Чого ти дарма ворон лякаєш? – дорікав він Лисому. – Що, важко вийти з машини й відчинити ворота? Тут слуг немає, а сторонніх очей і вух задосить!

Тепер Лисий заздалегідь посміхався, уявляючи, як зараз вискочить Товстий і почне репетувати, мабуть, голосніше за сигнал... Проте цього разу з будинку ніхто не вийшов. Лисий посигналив ще раз, двері залишалися зачиненими, тільки з сусіднього будиночка на ганок вискочив сусід – дід у довгих сімейних трусах – та уважно подивився на машину. Дід погрозив маленьким кулачком і зі злістю плюнув. Лисий захвилювався, вискочив з авто, вибіг на ганок і вже тут почув приглушений зачиненими дверима лемент Товстого. Побачивши, що двері підперті обрізком дошки, Лисий одразу все зрозумів. Ударом ноги він вибив дошку і прийняв товстуну у свої обійми.

– Де дівчисько? – запитав він, піднімаючи його за купки.

– Ушилася... Втекла, зараза! В обличчя якоюсь гидотою пирснула і втекла... А двері підперла... Ну... Спіймаю – вуха обдеру!..

Лисий з шумом утяг повітря ніздрями. В повітрі міцно пахло хвойним лісом.

– Це я тобі зараз вуха обдеру, одуд... Давно втекла?

– Та тільки-но... Хвилину тому.

– Ну... Ти... Найсправжнісінький відстій! І що зараз Кості казатимемо?

Вони вдвох вибігли на ганок. Позаду почувся шерех, неголосний стукіт і чиєсь сопіння. Лисий стрімко повернувся і рвонув двері на себе. У коридорчику стояв Довгий. Рука його була закинута нагору, як у гіпсового піонера, що сурмить у горн, тільки замість дудки в нього була літрова пластмасова пляшка з пивом. Пиво виливалося в горлянку, немов у раковину, безперервним струменем, раз по разу булькаючи. Великий борлак на неголеній шії робив поодинокі великі рухи. Коли пиво у пляшці закінчилося, Довгий голосно гикнув і не дивлячись пожбурих її на підлогу.

– Чого ви тут?.. Ой, най його мамі... Голова як болить... Ну і дурбило ти, Товстий... Мене цією гидотою навіщо? Йой... – Довгий схопився обома руками за голову й поплівся назад до кімнати.

– Ти... – Лисий схопив Довгого за плече і розгорнув до себе обличчям, – а ну закінчуй... Треба дівку шукати!

– Та ну вас усіх... У мене тут повний одпад і скорбота всесвітня, а ви мені про якусь дівку... Відвали... – Довгий в'яло відіпхнув Лисого, за що одразу отримав по шії.

– Скорбота всесвітня? Ах ти ж...

Лисий схопив нещасного Довгого за комір і потяг асфальтовою доріжкою за будинок, де височіла велика іржава бочка з водою. Довгий намагався пручатися, але його мляві рухи Лисим були проігноровані. Не розбираючись, чиста вода чи в ній полоскали ганчірки для миття підлоги, Лисий засунув туди голову Довгого, який усе ще пручався, та тримав її там доти, поки той запекло не засовав ногами.

– Ну?

– І-і-xxxx!.. – Довгий ловив повітря широко відкритим ротом і лупав виряченими очима.

– Ти що? – метушився навколо бочки Товстий. – Утопиш! У-у, нелюде!

Ще раз! Довгий запекло заколотив кулаками по бочці, що озивалася глухим гулом.

– Ну?

– І-xxxx...

– Лисий, припини! – благав Товстий. – Утопиш же людину!

– Стули пельку! Чи теж маєш бажання пірнути? – а потім Довгому: – Ну? Повторити? – Лисий запитувати запитував, але шию Довгого не відпускав, готовий підтвердити свої слова вчинком.

– Не треба... Вже досить! – за кілька хвилин Довгий віддихався й набув здатність майже нормально розмовляти.

– Дівку! Треба! Шукати! Розумієш?!

Довгий закивав головою.

– Нарешті! Швидко! За мною!

Розділ 8

Корчмар архіват

Як завжди, коли Дроник переходив у формат чистої цифри, він бачив усе в блакитно-зеленому світлі, примарним і злегка розмитим, немов дивився крізь дружок пляшкового скла. Комп'ютерні файли розташувалися невеликими групами, наче села, розкидані на величезних просторах Жорстких Дисків. Потрібно було обертатися дуже швидко, щоб знайти потрібну інформацію, не маючи точної адреси, тому Дроник піднявся високо вгору і з висоти пташиного польоту розглядав написи на плоских дахах. Скільки пройшло часу, він не знав. По-перше, тому, що в нього не було годинника, а по-друге – час у Заекранні плине зовсім по-іншому, не так, як у фізичному світі, де течія часу постійна. В Заекранні його швидкість просто змінюється. На житті у середині Заекрання це ніяк не відбивається, адже порівнювати нема з чим. Часто складалося враження, що час у Заекранні взагалі рухається так, як йому заманеться. Тому Дроник, ширяючи над величезними територіями Жорстких Дисків, міг тільки сподіватися на те, що друзям не прийдеться чекати на нього занадто довго. Досить політавши над «селищами» зі строгою архітектурою системних файлів, він, нарешті, дістався містечка, яке виділялося своєю непоказністю. З першого погляду було зрозуміло, що файл створював не професіонал, а аматор, та ще й дуже слабенький. Файл звався «Персонал».

«Хм... – подумав Дроник. – Може, це воно й є?»

Не наважуючись сунутися в незнайоме місце без розвідки, Дроник вирішив облетіти його зокола. Піднявшись вище, він побачив удалині, в мрячному серпанку, фортечні стіни великого міста. Щось дуже знайоме видалося йому в нечітких вежах, шпилях і зубцях... І раптом Дроник впізнав: «Отакої... Та це ж Глюкландія!»

Звідки ж Дроник у та його товаришам було знати, що строга адміністраторка, яка сиділа за скляною стійкою, наче неприступна королева, грала в комп'ютерну гру «Побудуй Глюкландію»?

Тепер Дроник точно знав, що йому робити. За кілька хвилин він уже заходив до корчми «У скаженого пса». Над дверима так само висіла безглузда вивіска, на якій по жовтому тлі невідомо куди неслася зелена кобила, що, як запевняв господар корчми колишній королівський списоносець Архіват, зовсім не кобила, а найсправжніший собака. Дивна кобилособака була намальована маляром після обіду зі старим списоносцем. Маляр не встояв проти спокуси скуштувати відомої шинушаси. Її спробували, розсмакували, потім ще спробували, щоб уточнити смак, і навіть посперечалися щодо терпкості напою. Після восьмого глека, що піднімався вже не зовсім твердою рукою, сприйняття світу у маляра злегка змінилося, а відчуття кольорів і зовсім десь утратилося, немов гаманець з грошима на галасливому базарі. У такому стані він і намалював цю вивіску, яка негайно стала об'єктом жартів і кпинів з боку відвідувачів корчми й навколишніх жителів. Але незважаючи ні на що, Архіват не хотів її змінювати, і через деякий час вивіска стала навіть місцевою пам'яткою, якнайліпше виконуючи головне своє призначення – заманювати відвідувачів.

Першою, кого Дроник побачив у корчмі Архівата, була тітонька Фло – підіткнувши широку коричневу спідницю, вона розгонистими рухами мила підлогу. А першим, кого почув блазень, був старий списоносець Архіват. Голос у ковбасній хрипів:

*Тут Серж Перший вийняв меч —
Покотились бошки з плеч,
А загони глюків
Стали бити з луків!*

Хей! Хо-го! Хей! Хо-го!
І загони глюків
Стали бити з луків!

У пісню впліталися звуки ударів сокири: напевне, рубали м'ясо.
– Тітонько Фло! – неголосно покликав Дроник. – Тітонько Фло!
Тітонька Фло випрямилася й підсліпувато вдивилася в темну фігуру, що стояла у дверному прорізі на тлі яскравого сонця.
– Ви мене не впізнаєте, тітонько Фло?
– Так як тебе впізнати, якщо ти став проти світла, що розглянути неможливо. Зайди всередину.
– Хто там, рибко моя? – прохрипів з ковбасної господар корчми.
– А поки не знаю...
З ковбасної вийшов Архіват, усе такий же кремезний, з посмішкою на всю свою широку добродушну пику. На відміну від тітоньки Фло, Архіват упізнав гостя одразу й без коливань:
– Дронику! Що ж ти, рибко моя, не впізнаєш королівського блазня? Ану збирай на стіл! Гість у нас дорогий: блазень самого Великого Процесора!
– Ні, дядечку Архівате, з обідом доведеться зачекати, – Дроник рукою зупинив тітоньку Фло, яка вже направилася мити руки.
– Щось трапилося? – стривожився корчмар.
– Трапилося, – підтвердив несподіваний гість і тихо сказав йому на вухо: – Зникла принцеса Інформа...
– Та що ж вона така безталанна, – прохрипів Архіват. – Красуня дівка, а все з нею якісь пригоди трапляються...
Дроник коротко розповів, що відбулося в останні дні, як зникла Інформа і з якої причини він опинився у Глюкландії.
– ...І от я був знайшов файл з даними на цих людей, але без розвідки сунутися туди побоявся, а тут дивлюся – Глюкландія! А раз місто на місці, то куди з нього могла подітися корчма «У скаженого пса»? А раз є корчма, то і дядечко Архіват у ній командує. Ось така історія. Чи знаєте ви кого-небудь у цьому Персоналі? – запитав блазень.
– Та як не знати! – сплеснув руками старий списоносець. – Там мій колишній байт живе. Я під його проводом, вважаю, років з п'ять чоботями гунав та куряву ковтав, він мені за брата рідного буде. От пообідаємо та й підемо до нього. Він у Персоналі глюк шановний.
– Ні, дядечку Архівате, обідати нема часу. Як подумаю, що принцеса Інформа десь там у полоні невідомо в кого, так мені шматок хліба в горло не лізе. Та й Сергійко з Чипсетом у фізичному світі чекають. Ось знайдемо принцесу, звільнимо її, тоді я обов'язково приїду до вас на обід.
– А його милість пана Чипсета приведеш? Про Його Величність Сержа Першого я й мріяти не смію...
– Обіцяти не можу, як же я за Чипсета обіцятиму? Але запрошення ваше передам обов'язково.
– Ну що ж... Причина поважна. Фло, рибко моя, святковий обід скасовується. Збери нам з Дроником по бутерброду на дорогу й налий пляшечку шинушаси... А то, мабуть, байт Флетрон без цього зі мною і розмовляти не стане. Скаже, що я жмикрут, для колишнього байта ковток шинушаси пошкодував...
Нашвидку зібравшись, Архіват з Дроником рушили до Персоналу. Дорогою Архіват невтомно розпитував про Його Величність Сержа Першого. Дроник відповідав, що знав. За розмовами вони й не помітили, як дісталися околиці селища, мети своєї короткої подорожі.

Архіват, не стишуючи ходи, впевнено крокував неширокою чистою вулицею. Нарешті, зробивши кілька поворотів, вони підійшли до великого цегельного будинку під зеленим дахом. Від вулиці будинок відокремлював високий міцний паркан, зроблений з широких струганих дощок, ретельно пофарбованих у той же колір, що і дах.

– Отут і мешкає мій колишній командир, байт Флетрон. Агов, Флете! Відчиняй, друзяко! – для годиться постукав корчмар у хвіртку.

Відповіддю була повна тиша.

Архіват заколотив уже сильніше.

– Флетроне, старий вояко! Де тебе носить?

За парканом самотньо та ліниво гавкнув пес. Архіват заколотив у хвіртку ногами. Пес подвоїв свої зусилля й гавкнув двічі. Зрештою глухо стукнули двері й незадоволений голос сонно запитав:

– Хто там хоче по шиї? Невже не знаєте, що після обіду кожен поважний глюк мусить годинку-другу надавити на подушку? Ходять тут, ходять... – хтось, продовжуючи буркотіти, наближався до хвіртки. – Ось візьму зараз ратище та відходжу поперек спини... Стукуни нещасні... Зараз я вас...

По той бік огорожі загриміли засувом, клацнув замок і дзвякнув ланцюжок.

– Хто тут? Ну?... – Пауза. – Архівате! Ах ти ж старий пеньок! Так це ти порушуєш мій пообідній сон? А я гадаю, хто тут гамір здійняв? Думаю, віржу комусь зара по шиї... А це Архіват! Здорово, Скажений Пес! Здорово, друзяко! А хто це з тобою? Що за поросль молода? Чи не синок? Так ти, начебто, бобирем був? Хоча чого там, наша справа молодецька... Га, Архівате?

На вигляд Флетрону можна було дати й п'ятдесят, і шістдесят, і сімдесят років – присадкуватий і кремезний, немов старий покручений дуб. Обличчя мав темне від засмаги, а рідке волосся, навпаки, вицвіло і тільки злегка прикривало лисину. Долоні в нього були м'ясисті, а пальці короткі й товсті, покриті непробивними мозолями. Коли Флетрон легесенько лягнув Дроника по плечі, той ойкнув і присів від одного дотику важкої могутньої долоні. Архіват щасливо посміхався, заплющивши очі. Що він згадував, слухаючи знайомий буркотливий голос? Свою молодість? Звуки щитів, що зіштовхуються в кривавій людській колотнечі, та гострий ляскіт шабельної січі? А може, радісний шум хмільних гулянок, коли ті, хто залишилися живими, раділи цьому під дзенькіт склянок, стукіт виделок і дзвінкий сміх молоденьких дівчаток-маркітанток? Хто його знає...

– Ні, друзяко, на мій жаль, це не мій син, хоча я б не відмовився мати такого молодця. Це, дорогий Флетроне, блазень самого Великого Процесора, а звуть його Дроник.

– Та ти що?.. Самого-самого? – недовіжливо подивився на блазня Флетрон.

– А то! І от що, друзяко, йому потрібна твоя допомога.

– Та я... Та для самого... Та що завгодно! – Флетрон заметушився, пропускаючи у двір неочікуваних гостей. – А що потрібно робити? На яку допомогу очікує Великий Процесор від старого вояки?

– Бачиш, – дипломатично почав Архіват, розуміючи, що прохання обов'язково нашорошить старого друга, а може, навіть і налякає, – потрібно покопатися у вашій інформаційній коморі й дещо там пошукати.

– Самовільно залізи в інформаційну комору? – сплеснув руками Флетрон. – А ти знаєш, що за це буває? Невже Великий Процесор не може сам зажадати потрібну інформацію? Для чого це потрібно?

– Флетроне, друзяко, я не можу розповісти, для чого це потрібно, але повір мені, ця справа надзвичайної ваги, а головне – терміновості. Дроник це підтвердить, – Архіват озирнувся до блазня.

Той мовчки кивнув. Флетрон глибоко замислився. Несанкціонований доступ до інформаційної комори був чи не найжахливішим злочином у Заекранні, і покарання за нього могло бути дуже важким. Але якщо просить сам Скажений Пес, виходить, це не іграшки, а справді потрібно! Та й Дроник, блазень Великого Процесора, теж аргумент не зі слабких, треба визнати! Нарешті, глибоко зітхнувши, наче перед стрибком у холодну воду, Флетрон запитав:

– Що я маю зробити?

– Покажи, де комора, та підведи до неї Дроника якнайближче. Якщо є змога добратися до роз'ємів, то було б зовсім добре. Все інше зробить Дроник. Твоя справа підійти, постояти кілька секунд і піти. Це все!

– А-а... – одразу повеселішав Флетрон, – то самому лізти туди не треба?

– Я ж тобі кажу, що Дроник усе зробить сам. Став би я тебе підставляти? Ти що, Флетроне, друже...

– Чекай, перевдягнися!

За кілька хвилин Флетрон вийшов на ганок.

– Ну, я готовий, зараз тільки двері зачиню...

– Не тільки, – посміхнувся у вуса корчмар. – Дронику! Давай, синку...

На очах у враженого Флетрона Дроник перетворився на блакитну хмарину, яка повільно піднялася й втягнулася в кишеню флетронового піджака.

– Нічого собі... – тільки і зміг вимовити здивований байт, протираючи очі.

– Давай, давай, дивуватимешся потім... – підштовхував його у спину Архіват.

Отетерілий Флетрон мовчки навісив на двері важезний, завбільшки з дитячу голову, навісний замок, щільно причинив за собою хвіртку і почимчикував уздовж вулиці до центру селища.

– У мене пляшечка шинушаси з собою, – похвалився дорогою Архіват, аби розрадити й підбадьорити друга, – так що поки Дроник займатиметься своєю справою...

– Це добре! – посміхнувся Флетрон. Він уже прийшов до тям і був дуже задоволений тим, що йому не довелося давати Архіватові відкоша. – Пам'ятаю я твою шинушасу! Всім шинушасам, можна сказати, шинушаса!

– Отож-бо...

Інформаційна комора розташовувалася недалеко, за п'ять хвилин неспішної прогулянки пішки. Зупинившись на перехресті, Флетрон притримав Архівата за плече:

– Там, за рогом...

Архіват розуміюче кивнув.

Флетрон несміливо покрокував у бік великої сірої обгородженої невисоким парканом будівлі. Комора швидше нагадувала фортецю: суцільна стіна, двоє вузьких вікон та одні двері, до яких вели круті сходи. Архіват дивився здаля, як Флетрон підійшов до ганку, постояв мить і, нарешті зважившись, піднявся сходами й натиснув гудзик дзвоника. Щось запитавши в охоронця, колишній байт, уже заспокоївшись, повільно покрокував назад до перехрестя, де його нетерпляче очікував Архіват.

– Ну? – коротко запитав він свого командира.

– Усе гаразд. Дроник твій, виявляється, спритний малий! Я навіть і не помітив, як він того... туди заліз...

* * *

У напівтемряві коридору Дроник блакитною хмариною непомітно ковзнув уздовж плінтуса, у зеленому мерехтливому світлі, невисоко над підлогою, побачив чорні крапки роз'ємів, озирнувся навколо і пірнув в одне з них. Кілька поворотів – і нарешті він побачив зелені рядки каталогу файлів.

«Ну що ж, – подумав він, – зараз пошукаємо!»

– Так-так-так... – раптом хтось глумливо промовив за його спиною. – Хто ж це до нас на гостину? Повернися до мене обличчям, синку, дай тебе розглянути.

Дроник круто повернувся. Просто перед ним стояв підтягнутий чоловіча, одягнений в чорне: чорні сяючі туфлі, відпрасовані штани, чорний гольф під горло і такий же чорний піджак.

– Макровір! – негайно впізнав чорну людину Дроник. – Отакої! Адже його ж нема! Його знищено!

Рік тому Великий Процесор, після важкої боротьби, у якій загинула його дружина королева Маплата, розклав у цифру цього найнебезпечнішого з відомих вірусів. І ось Макровір знову перед ним! Отже, його недооцінили – мабуть, він сховав десь свою резервну копію. Тепер не треба було ворожити, хто стоїть за викраденням Інформи! Минулого разу цей гад теж за принцесою полював. Ще б пак! Маючи таку заручницю, можна диктувати Великому Процесору будь-які умови, а якщо взяти її за дружину, то і взагалі сісти на місце Хазяїна і Володаря.

– А чи це не блазень Великого Процесора? Як там тебе... Дротик? Ах, так... Дроник! Несанкціонований доступ в інформаційну комору! Ти ж знаєш, що за це буває? Бачу, знаєш... І що ж тобі тут знадобилося? Прізвища та адреси працівників готелю «Діряве небо»? Ах ти, лихо ж яке, – продовжував знущатися Макровір, – онде вони, у темній течці... Бачиш? Ні, зліва... От-от... Саме вони!

І коли Дроник уже простягнув руку, щоб схопити цю саму течку, у якій, можливо, лежав ключ до розгадки таємниці викрадення принцеси Інформи, Макровір вихопив з кишені піджака якийсь прилад на зразок ліхтарика і ввімкнув його. Промінь зупинився на течці, і за п'ять секунд папка немовби розчинилася в повітрі.

– Ну як? Остання розробка: світло-магнітний випромінювач! Дивися!

Макровір перевів промінь на стелаж, потримав його кілька секунд, і стелаж теж зник. Макровір підійшов до стіни і впритул направив промінь на неї. У стіні утворилася величезна діра, через яку в темне приміщення ввірвалися потоки сонячного світла. Макровір зареготав:

– Ну як тобі, блазню? Кінець Процесору! У цифру! В одинички й нулики! Без права відновлення!

Через зниклий купол даху Макровір злетів так високо вгору, що його демонічний регіт був ледь чутний, зате чутний звідусюди. Враз усе завмерло, світло почало гаснути і невдовзі настала повна темрява. За кілька митей до цього Дроник зрозумів, що добром сольний виступ Макровіра не скінчиться. Він усмоктався в перший-ліпший роз'єм і понісся дротами невідомо куди, тільки б подалі від Макровіра з його смертельним світло-магнітним випромінювачем.

Розділ 9

Усі дороги ведуть до готелю

Лисий, Товстий та Довгий, який майже повністю прийшов до тями після примусового купання, вискочили на вулицю. Праворуч і ліворуч була пустельна дорога, з одного боку обмежена парканами дач, а з іншого – лісом.

– У ліс вона ломанулася, більше нікуди! Тут і думати нема чого! Ох, обірву я їй вуха! З ким гратися надумала, га? – погрожував Товстий, часто шморгаючи носом.

– Думати треба було раніше... Хоча, щиро кажучи, я не впевнений, що у вас думалки є. У ліс кажеш? – Лисий замислився: – Ні-і... Надвечір? Дівчисько? Не віриться мені... Ось ти б сам зараз у ліс попхався? – запитав Лисий у Товстого. – Еге ж, а вона ж дівча, їй куди страшніше! Слухайте, а може вона і не тікала нікуди? Сидить зараз де-небудь, сховавшись у куточку, таїрже над нами... Якщо вона за хвилину до мого приїзду п'ятами накивала, чому я її не побачив? Якби вона дорогу перебігала, я б точно її помітив, я ж не сліпий! Ідемо, будинок гарненько оглянемо.

Трійця бігцем піднялася на ганок. У коридорі їхню увагу привернула здоровенна правдаша шафа.

– Ага... Чи не отут наша красуня? – Лисий підскочив до шафи й рвонув дверцята. З шафи на очманілого Лисого вивалилося два жіночих манекени. Мати Кості працювала кравчинею й вивезла на дачу частину устаткування, що заважало їй удома, зокрема й ці два манекени. Обидва вони стояли на важких чавунних підставках, одна з яких, звісно ж, за законом всесвітнього ехидства гепнулася всією вагою Лисому на ногу.

– Уй-й-й!!! – вовком завив він і схопився за пальці. Від болю застрибав на одній нозі, зачепився за інший манекен і на весь зріст бахнувся на підлогу. – Йой!!! – ще голосніше зарепетував Лисий, не знаючи, за що хапатися: за ногу чи за бік, яким він неабияк приклався об ту ж саму чавунну підставку, або за голову, якою він при падінні буцнувся об шафу.

Довгий на всі халепи Лисого дивився з явною зловтіхою: ще не висохнув після примусового купання у бочці. Товстий притулився до стіни та повільно сповзав на підлогу від стримуваного реготу. Відкрито реготати побоювався: у гарячці Лисий міг і по шиї надавати. Нарешті всі заспокоїлися, і Лисий, хоч і не одразу, але все ж таки прийняв вертикальне положення й обтрисив штани.

Кинутого мигцем погляду вистачило, щоб з'ясувати: крім старого мотлоху в шафі нічого не було. Для надійності старі ганчірки вигребли на підлогу, а потім купою знову закинули в шафу. Лисий зазирнув в обидві комори, двері яких виходили у коридор, – нікого. Більше в коридорі шукати було ніде.

– А ну, – Лисий відкрив двері до кімнати, – давай пошуруємо далі.

Тільки за трійцею зачинилися двері, як з шафи безшумною тінню ковзнула гнучка фігурка дівчини. Це була Інформа. Подивившись на дошку, якою вона раніше підперла двері, принцеса переборола спокусу повторити той самий трюк, розуміючи, що Лисий одразу зметилує вистрибнути у вікно, до чого не додумався товстун. Тримавши в руках туфлі, нечутно ступаючи підлогою, а потім холодними сходами, вона вискочила на вулицю, перебігла дорогу й заглибилася в ліс. І хоча у вечірньому лісі дівчині було страшно, але вона чула міркування Лисого щодо, власне, її страху і розуміла: там її шукатимуть в останню чергу.

За кілька хвилин на ті ж сходи вискочила зла й похмура трійця.

– Ну? Що ти тепер казатимеш? – переможним тоном запитав Товстий у Лисого.

– Я? Що я казатиму? Йолопи! Думайте, що ви казатиме! – рикнув у відповідь Лисий, усе ще потираючи то бік, то голову.

– Косьці? – презирливо перепитав Товстий. – Та пішов він... Разом зі своїм шмаркачем Геричем.

– Косьці? Ні, не Косьці, і тим більше не Геричу. Відповідати ви будете цьому... чорному... як там його? Макровіру! А з ним жарти погані, – похмуро відказав Лисий. Відчувалося, що Лисий теж побоюється того чорного чолов'ягу.

– А це що за один? – поцікавився Довгий.

– Не знаю. Тільки зайшов я до Коськи, а він Герича холодною водою ледь не з соски відпоює. Ну я і запитую: у чому справа? А Костик мені й розповів, що прийшов з комп'ютера хтось у чорному й сказав, аби без нього не сіпалися. Герич вирішив повозбухати, так той його вирубив одним пасом руки, та так, що Герич і через дві години до тьми прийти не міг. Так що головний зараз зовсім не Костик, а цей... У чорному...

– Почекай, почекай... – дійшло, нарешті, до Товстого. – Як це «прийшов з комп'ютера»?

– Та не знаю... – досадливо відмахнувся Лисий. – Виліз з екрана й пішов у екран.

– Оце жарт... – розгублено промурмотав Довгий.

– Ну гаразд, чого там дарма теревені правити... Поїхали до Коськи. Там вам розкажуть, в яку ціну в Одесі цегла... – Лисий закульгав до буса, дістаючи на ходу з кишені ключі.

Усі троє поспіхом завантажилися в машину, загуготів дизель, машина не поспішаючи розвернулася на вузькій дорозі і помчала в бік Києва. Тільки за бусом вляглася курява, як з лісу вийшла Інформа, озирнулася по сторонах і подалася узліссям у тому ж напрямку, куди покотив жовтий мікроавтобус з поламанною ручкою, на якій бовтався чорний навісний замочок.

* * *

Сергійко, Васла та Чипсет чекали на Дроника вже години зо три. Давно переінсталили «вінду» на комп'ютері адміністраторки, Чипсет довідався про розклад усього, що тільки могло рухатися в місті Києві та на його околицях. Він уже навіть не міг знайти приводу, щоб знову підійти до скляної стійки, за якою з поважним виглядом у білосніжній блузі й з високою зачіскою з повним усвідомленням своїх особливих прав сиділа адміністраторка готелю «Діряве небо». Дроник усе ще не з'являвся, і це вже не на жарт тривожило наших слідопитів.

– Що будемо робити? – запитав Чипсет.

– Може це... зв'яжемося з Великим Процесором?

– І що ми йому розповімо? – відгукнувся Сергійко.

– Це... сказати й правда того... нема чого...

– Будемо чекати, – запропонував Сергій, – більше нічого не залишається.

* * *

Костик на превелику силу затяг на диван досі напівпритомного Герича. Руки і ноги в нього ледь-ледь ворушилися, а мова була, наче в паралізованого: невиразна та шепелява.

– Шим ше він мене? Ото вже гад! Я його наштупного ражу, шобаку...

Пролунав короткий дзвінок у двері. Костик стурбовано визирнув у вікно.

– День ще! От же йолопи! Сказано ж було: привезти в сутінках!

Полишивши Герича на дивані, Костик метнувся в коридор. Лягнули двері, почувалася неголосна плутана мова, після чого лемент Костика:

– Як утекла?! Ну виродки! Ну відстій! Дубові буратини! А тепер скажіть, навіщо ви всі мені потрібні? І чому я повинен вам платити?!

З кімнати вийшов на тремтячих ногах Герич. Він хитався від поруху повітря, наче примара.

– Утекла? Дівшишко втекла?.. Та я ваш ушіх... – тут його ноги не витримали, підкосилися і Герич гепнувся на підлогу, немов складаний метр.

– Ти ще тут! Тінь батька Гамлета! – рикнув на друга Костик. Показившись ще кілька хвилин, Костик, нарешті, заспокоївся. До нього знову повернулася здатність тверезо і спокійно міркувати.

– Отже так... Ви всі, виродки, їдете до готелю, влаштовуєте там спостережний пункт та чекаєте на принцесу. Очей з входу не зводити! Станьте так, щоб готель було видно зусібіч. Якщо вона втекла, то мусить же вона куди-небудь прийти? А де вона може заявитися? Тільки в готелі!

– А к цьому... Ну, пацану тому... До якого вона на гостини приїхала? – обережно висловив припущення Лисий.

– Ти адресу цього пацана знаєш?! – обурився Костик, якому дуже не сподобалася спроба обговорення його розпоряджень, та ще ким – дурнями, у котрих з під носу втекла бранка! Це дістане кого завгодно!

– Ні, – зрозумів свою помилку Лисий і хіба що хвостом не завиляв.

– Так про що розмова?! Вантажтеся у ваше «курча» і чешіть з очей моїх, йолопи!!!

Трійця завовтузилася в коридорі, відчиняючи двері.

– Агов, зачекайте, допоможіть Герича... – окликнув їх Костик.

Непритомного Герича вчотирьох легко віднесли на диван. На якусь мить він отямився й невиразно пробурмотів:

– Упустили... Бити важ треба... – і знову знепритомнів.

«Як його... – подумав Костик. – Оцей Макровір – неслабкий хлопець! Треба з ним обережніше».

* * *

Якщо хто-небудь думає, що Великий Процесор весь цей час сидів склавши руки, то він глибоко помиляється. Спочатку, правди ніде діти, отриманий лист примусив його добре попрацювати мозками. В листі було написано таке: «Чувак! Ти крупно облажався. Твоя донька у нас і надійно захована. Звичайно, ти можеш повернути її, але наші послуги з доставки юної красуні у зворотному напрямку будуть дорого коштувати... Хоча я вважаю, що за таку гарну герлу можна взяти більше двадцяти п'яти лимонів зелені, я не хочу тебе перенапружувати. Двадцять п'ять і не копійки, тобто цента, більше! Я не жадібний, до того ж це гуманно, а для тебе не складе занадто великих труднощів. Словом, готов бабки. Можна в електронному вигляді. Куди і як їх відправити, повідомимо додатково. І не особливо викаблучуйся! А то прикладу до доччиної голови два великих магніти. Щоб праски краще притягувалися! Бувай, чувачок, до зв'язку! А мене називай просто: Хакер!»

Спочатку Великий Процесор нічого не зрозумів. Тоді він прочитав листа ще раз. Потім ще. Складність перекладу тексту можна було порівняти зі складністю розшифровки єгипетської писемності.

Одразу і наповал спантеличувало звертання «Чувак». Такого титулу він ніколи не чув і, скільки не роздумував, так і не зміг зрозуміти, щоб він міг означати.

Зовсім недоступним для розуміння Хазяїна і Володаря було і наступне речення: «Ти крупно облажався». Ніякі словники не допомогли встановити його зміст. У повний тупик його поставила вимога дати двадцять п'ять зелених лимонів за повернення дочки. Чому лимонів? Чому двадцять п'ять? І чому саме зелених? І зрештою, якщо мова йшла про зелені лимони, чому пропонувалося готувати якихось бабок? Ще більше незрозумілою була вимога переслати нещасних жінок похилого віку в електронному вигляді! Все це дуже нагадувало листа від божевільного, якби за ним не стояло ретельно підготоване викрадення принцеси й погрози

щодо її здоров'я. Довелося здорово попрацювати в Інтернеті, аби докопатися бодай до якогось змісту.

Коли ж усе прояснилося, коли він з п'ятого на десяте перевів ідіотського листа на доступну для розуміння мову, обуренню Великого Процесора не було меж. Він одразу ж спробував знайти відправника цього дурного й зухвалого листа. Яке ж було здивування, коли він зрозумів, що адреса відправника запечатана. Це різко міняло справу і вносило в неї ще більшу плутанину. Технологіями фізичного світу запечатати адресу неможливо, але з іншого боку, ніхто із грамотіїв Заекрання не зміг би написати листа з такими висловлюваннями. Їх у Заекранні просто не існувало.

Відклавши вирішення цієї загадки на майбутнє, Хазяїн і Володар ужив усіх можливих у його становищі заходів. По-перше, узяв під контроль усі комп'ютери, які будь-яким чином були причетні до подорожі його доньки. Підслухку в комп'ютері Сергійка було виявлено лише на вісім секунд пізніше за Дроника, і лише на три секунди Великий Процесор спізнився до комп'ютера гордої адміністраторки. Побачивши й вивчивши характер руйнування файлів, Великий Процесор зрозумів, що до цього має стосунок хтось з могутніх вірусів, але поки він не знав, хто саме. Для нього не склало проблеми розгадати таємницю світло-магнітного випромінювача Макровіра з однієї простої причини: такий випромінювач, та ще й набагато потужніший, був зроблений Великим Процесором значно раніше. Хазяїн і Володар поки не знав, хто ж є власником застосованого в інформаційній коморі випромінювача. Про Макровіра він навіть і не подумав, позаяк був упевнений: того знищили надійно.

Але те, що в справу замішаний якийсь потужний вірус, Великий Процесор уже зрозумів. Не без допомоги Хазяїна та Володаря комп'ютер гордої адміністраторки запрацював у нормальному режимі вже за кілька хвилин. Директорський водій Сашко тільки дивувався, як швидко переінстальюється «вінда». Він здивувався б ще більше, якби довідався, хто допомагає йому з іншого боку екрана.

Проте сповістити Чипсета, що в цю складну й небезпечну справу втрутився якийсь могутній, а тому дуже небезпечний вірус, Великий Процесор ніяким чином не міг, і це було найобразливішим. Нікого з хлопців біля комп'ютера не було, а якби навіть і були, що з того: на компі все ще стояла підслухка. Але тепер стало зрозумілим, ким запечатана адреса відправника дивного листа: це зробив вірус. Використовуючи відеокамери системи безпеки «Дірявого неба», Великий Процесор прекрасно бачив, що відбувається в холі, на ганку, у невеликому ресторанчику і навколо готелю в радіусі метрів двадцяти. Він бачив, як Чипсет кілька разів підходив до адміністраторки, і навіть чув питання, які той задавав. І саме Великий Процесор перший побачив жовтий мікроавтобус, що під'їхав до сусіднього з готелем будинку. Негайно зробивши кілька фотографій пасажирів буса, Великий Процесор спробував зметитувати, як же передати їх хлопцям.

* * *

- Це... – раптом сказав Славко. – Я того... піду прогуляюся... як його... навколо готелю.
- А що? – одразу нашорошився Сергійко. – Побачив щось підозріле? Де? Що? Кого?
- Просто того... пройдуся...
- А-а-а... – розчаровано протягнув Сергійко.
- Я це... недовго.

Славко неквапливим прогулянковим кроком пішов тротуаром і зник за рогом готелю. За кілька хвилин він з'явився з іншого боку будинку. Сергійко одразу помітив: щось не так. Славко йшов швидко, перевалюючись, наче качка, час від часу озиралючись на всі боки. До друзів він майже підбіг, пітний та захеканий.

– Є, хлопці! Там, за будинком... цеє... жовтий мікроавтобус стоїть. Точно такий, як ви... ну... того... розповідали! І ручка зламана, і цей... замочок висить...

Чипсет схопив Славка за руку:

– Близько підходив?

– Що я, не розумію? Здаля це... тільки... Ну... акуратно так...

– Хто в кабіні? Бачив кого? – запитав Сергійко.

– У кабіні це... сидить якийсь ну... прищ один. Більше в машині як його... нікого... Я не розглянув, далеко там... І це... скло відблискує. От.

У цей самий час з-за рогу готелю прогулянковою ходою, точнісінько так же, як тільки-но Славко, вийшов високий і худорлявий чолов'яга. За кілька митей точно такою ж ходою з-за другого рогу готелю вийшов інший громадянин, невисокий на зріст та з пристойним черевцем. Обидва були в темних окулярах. Громадяни так старанно зображали, що їх анічогісінько не чіпляє і не обходить, що було очевидно: обходить їх усе. Вся трійця, що сиділа на лавочці з видом нудгуючих ледарів, була захоплена зненацька. Якщо Довгий або Товстий кого-небудь з них бачили в обличчя, то вся операція опинялася під загрозою викриття.

– Ну? – із запитанням подивився Чипсет на Сергійка.

– А! – раптом з лементом підходився Славко. – То ти це... значить так?

Розділ 10

Ось як, виходить, їздять електричками...

Інформа йшла лісом уздовж дороги. Вона боялася втратити дорогу й заблукати. Принцеса уявлення не мала, де перебуває, як добратися до Києва і де там шукати Сергія чи готель. Вона не знала, хто та навіщо її викрав. Вона нічого не знала, і від цього незнання їй ставало ще страшніше. Перспектива залишитися одній у лісі на ніч принцесу зовсім не гріла, як не гріла її думка про те, що десь у Києві божеволіють від тривоги друзі. Інформа була впевнена, що батька, Великого Процесора, про її викрадення попередили негайно. Занадто добре дівчина знала Чипсета, щоб сумніватися в цьому. Чипсет ніколи не боявся правди і не став би приховувати її. Отже, батько теж турбується про неї, і звичайно, приймає участь у пошуках. Тут у неї сумнівів не було ніяких. Але все це не полегшувало їй теперішнього становища. Зараз її головне завдання, яке вона визначила сама для себе, – щонайшвидше дістатися до Києва й знайти готель.

Дорога вийшла з дачного селища і повернула у бік призахідного сонця. Від дороги відділилася досить широка стежка, на яку звернули літні чоловік і жінка з важкими сумками в руках. Інформа вже кілька хвилин спостерігала за ними і прислухалася до їхньої розмови.

– Потрібні тобі ці яблука, – бурчав чоловік, – тягни їх у таку далечінь на горбі, а ціна їм три копійки у базарний день... Накрутили б соку...

– Та звісно, – відповідала жінка, – накрутили б соку, а ти з нього свого поганого винища наробиш... А потім ще й горілки нагониш! Не буде цього! Нехай краще онукам дістануться! А на горбі нести не так вже й далеко, до електрички хіба... А в Києві на метро... Своє добро ваги не має... Потерпиш!

Інформа потихеньку пішла за літньою парою, зрозумівши, що ті теж добираються до Києва, і слідом за ними звернула на стежину. Хвилин за десять чоловік, важко дихаючи, зупинився й поставив сумки на землю. Відсапуючись, він помахав руками. Разом з ним стала й жінка. Те саме довелося зробити й Інформі. За кілька хвилин пішли знову, метрів за сто зупинка повторилася. Жінка кинула поглядом на дівчину, яка йшла позаду. Коли зупинилися втретє, жінка почала нервово мацати по кишнях. Нарешті попереду з'явилася платформа. Літня пара, з побоюванням озираючись на Інформу, ледь затигла сходами свої важкі сумки. Інформа відійшла убік. Тітка дістала гаманець і пішла до каси. Дівчина, бажаючи довідатися, що потрібно зробити для того, щоб мати змогу поїхати таємничою електричкою, пішла за тіткою, уважно стежачи за її діями. Це переповнило чашу тітчиної тривоги, і вона зненацька слабким для огрядного тіла голосом пискнула:

– Васю, рятуй...

Інформа злякано позадкувала.

Відчувши слабину й побачивши переляк дівчини, тітка посмілішала і, виставивши вперед могутні груди, повнометражно наїхала на Інформу:

– Ти чого до нас присікалася? І ходиш, і ходиш, стежиш... А ну, пішла звідсіля! Зараз міліцію викличу! Василю! Викликай ОМОН! Допоможіть! Терористи! – з писклявого голосу перетворився ледь не на бас, голосний та могутній, що цілком відповідав габаритам тітчиного тіла.

Інформа зніяковіла:

– Тітонько, які терористи? Я ж одна... А йшла за вами, бо дороги не знала...

– Рятуйте! – продовжувала репетувати тітка, немов протиповітряна сирена, які іноді випробують на заводах. Тоді сирени завивають так, що в будинках поруч мало не вилітають шибки.

– Зажди, Маріє... Ти що, не бачиш? Це ж просто дівчинка! Може, вона й справді дороги не знає? – спробував заспокоїти дружину розсудливіший і статечніший Василь.

– Що? – жінка припинила репетувати, але все одно підозріло дивилася на принцесу, готова запустити свою сирену знову. – Однаково відійди... А чого на гаманець витріщилась? У мене тут грошей тільки на квитки. Ось, подивися, – тітка відкрила гаманець і показала його внутрішність Інформі, – так що ніякого прибутку для тебе...

– На які квитки? – запитала Інформа. Вона у своєму житті ні про які квитки ніколи й не чула.

– Що значить – на які? Щоб електричкою їхати.

– А як нею їдуть? – продовжувала дівчина ставити свої, на перший погляд навіть не дитячі, а безглузді запитання.

– Агов, ти чого? З місяця впала? – трохи розгублено запитав дядько Василь.

– Ні... – відповіла Інформа, розуміючи, що треба якось вивернутися, інакше її справді можуть прийняти за божевільну, – я... у мене... пам'ять пропала. Забула все...

– Як усе? Зовсім усе? – здивувався дядько Василь. Підозрілість тітки Марії трохи зменшилася, і в її очах з'явилася навіть жалість.

– Ні, дещо пам'ятаю... – почала вигадувати Інформа. – Мене кличуть Інформа...

– Інформа? – знову нашорошилася тітка Марія. – Чеченка чи що? Що за ім'я таке? Ніколи не чула.

– Ні, я не ця... ну... не че... чеченка... Я... Я не пам'ятаю, хто я... – схопилася за свою легенду, як за рятувальне коло, принцеса.

– І куди ж ти зараз їдеш? – уже співчутливим тоном запитав дядько Василь.

Але тітка Марія все ще була надто пильною і продовжувала дивитися на дівчинку з підозрою.

«Як це? – думала вона. – Хіба можна все про себе забути? Дурня! Вигадує дівчисько!»

– Я пам'ятаю велику річку, білі пароплави і великий світлий будинок з башточкою...

– Та це ж Річпорт! Зупинка метро Поштова площа! – викрикнув дядько Василь.

– Так-так! – радісно скрикнула Інформа, почувши знайому назву. – Саме Річпорт!

– Це по дорозі з нами. Поїхали разом, ми покажемо де вийти, – запропонував жалісливий дядько Василь.

За розмовами ледь не спізнилися купити квитки. Тітка Марія все стояла біля каси, поки, нарешті, її не гукнув касир. Удалині вже з'явилася електричка, верескнула густим пронизливим свистом, пролітаючи залізничний переїзд, і почала гальмувати біля платформи. Інформа злякано позадувала.

– Не бійся... – дядько Василь підхопив важкі сумки. – Давай за мною.

– Давай, давай, доню, – підбадьорила принцесу тітка Марія, – тут нічого страшного немає...

Інформа несміливо проштовхнулася до тамбура вагона й зморщилася від важкого неприємного запаху. Тамбур був заставлений сумками й клукаками найрізноманітніших кольорів та видів. У протилежних дверей стояли двоє молодиків і палили, від чого сморід ставав зовсім нестерпним.

– Що, доню, не подобається? Терпи! Краще погано їхати, ніж добре йти, – посміхнувся дядько Василь, немов вибачався.

Вагон різко смикнуло й поволокло. Інформу кинуло на курців, і один з них ледь не потрапив дівчині сигаретою в око.

– Вибачте, – чемно попрохала хлопців принцеса, – може, ви припините це робити? – і вона вказала пальцем на сигарету.

– Не подобається – йди пішки, – буркнув той у відповідь.

– Або їдь у таксо, – реготнув другий.

– Ти чого сирітку кривдиш? – грізно втрутилася тітка Марія.

– Стули пельку, бабо, доки...

– Баба? Це хто тут баба? Я баба? Ах ти ж... Ах ви ж... Ах ви ж бандити малолітні! Маркомани нещасні! Рятуйте, люди добрі! Василю, викликай ОМОН! Я вам дам бабу!

Тітка Марія схопила важку сумку і з розмаху в'їхала одному з курців у плече.

– Та ти що, стара відьмо, – потираючи забите місце, розгублено промовив хлопець, – здуріла чи як?

– Я – стара відьма? – вдруге сумка полетіла нахабі вже в голову.

Підлогою розсипалися і застрибали густо червоні великі яблука. Тітка Марія по-войовничому вперла руки в боки, а дядько Василь завбачливо зняв і сунув до кишені окуляри. Пасажири відхитнулися назад і приготувалися до бійки. Більшість підтримувала відчайдушну тітку, тому що їх теж дістав тютюновий сморід. Меншість, що складалася з курців, тримала сторону молодих нахаб, правда, мовчки. Невідомо, чим би це все скінчилося, якби двері у тамбур не відкрилися, з силою вдавившись у натовп, і з міжвагонного переходу не показала голова в синьому форменому кашкеті.

– Громадяни, приготуйте квитки для перевірки! – офіційним тоном сказала голова.

Обидва курці кинулися у глиб вагона, запекло проштовхуючись крізь натовп пасажирів.

– А ви куди дивитеся? – войовничо накинулася тітка Марія на контролерів. – У вагоні маркомани та терорюги їздять, а вам начхати! Я буду скаржитися в ООН!

– Які терорюги? – оторопів контролер.

– А онде побігли! Тримай терористів! – верескливо заводала вона навздогін курцям.

– Терористи? Які терористи? Де? Вибухівка... Міни... Міни... – полинуло вагоном.

Хтось не витримав і заволав:

– Рятуйте!

У другому кінці вагона почулося:

– Шахідка! Он та... Чорнява...

– Я з табору, – намагалася виправдатися смаглява циганка, – я не шахідка...

Її ніхто не слухав. Хтось додав:

– Цистерни з паливом... На сусідньому шляху... Пояс смертників...

– А-а-а... – прокотилася вагоном друга хвиля паніки. – Теракт! Рятуйтеся!! Зараз жахне!!!

Хтось смикнув стоп-кран. Завищали гальма. На Інформу всією своєю чималою вагою налягла тітка Марія, припечатавши її до дверей. Кілька людей упали на підлогу. Блідий контролер, згадавши курси цивільної оборони, як папуга, повторював тільки одне слово:

– Евакуація... Евакуація...

Інформа, звільнившись від обіймів огрядної тітки, затиснулася в кут і закрила очі. «Ось як, виходить, їздять електричками...» – подумала вона.

На Приміський вокзал електричка прийшла із запізненням на дві години. Починало сутеніти. Щільний натовп вивалювався на перон з тісних та задущлих вагонів, не перестаючи обговорювати недавню подію: одночасний напад терористів одразу на п'ять або навіть шість вагонів.

– Як ще живі залишилися, тільки Бог відає...

– Одна там перешкодила шахідці пояс підірвати, зовсім дівчисько, а відважна яка...

– А бабця? Та взагалі їх прийомами карате заламала...

– Ага... А вони, дурні, і не знали, що бабуся чемпіонка Києва з карате...

– Ні, по там-дзю-цюаню...

– Не там, а тут...

– Ну, була, звичайно...

– Торішня... А бач яка... Трьох скрутила!..

– П'ятьох, сам бачив!

Неабияк пом'яті дядько Василь, тітка Марія й Інформа дійшли до кінця перону і занесли важкі сумки в Приміський вокзал.

– І куди ж ти зараз? Що ти в тому Річпорту робитимеш серед ночі? – запитав дядько Василь.

– Не знаю, – чесно відповіла Інформа, якій після пережитих пригод було зовсім однаково, куди їхати й що робити. їй хотілося одного: добратися хоч куди-небудь, прийняти ванну і забратися в ліжко.

– Знаєш що, доню, поїхали до нас. Переночуєш, а зранку і голова яснішою буде. Ти як, мати?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.